

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Sister

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 978

DE STRADIVARIUS EN HET MEISJE.

20 cent

Zij speelde „The Devils Thrill” van Sarasate, zooals misschien nooit iemand die gespeeld had.....

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

De Stradivarius en het Meisje.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE KUS DER MUZEN.

Waar de Paine's eigenlijk vandaan kwamen stond niet volmaakt vast, en om de waarheid te zeggen werd er ook niet nauwkeurig onderzoek naar gedaan, in een tijdperk, die rijkdom als iets zoo zeldzaams kende, dat niemand het in zijn hoofd kreeg zooals vroeger diepgaande nasporingen te doen, alvorens zich in te laten met een nieuwen spruit aan den boom van den rijkdom.

En rijk waren de Paine's ontegenzeggelijk, dat was aan alles te zien.

Josuah Paine zelf verklaarde aan wie het hooren wilde, dat hij in Afrika zijn fortuin had gemaakt, als prospector, hetgeen men nog het best zou kunnen vertalen door „mijn-eigenaar”. Onwelwillende lieden spraken eenvoudig van „gouddelver” en een paar waren er die zoover gingen, dat zij zich niet ontzagen, van een avonturier te spreken, maar dat waren lieden, die bij de eerste uitnoodigingen over het hoofd waren gezien, en hun meening kwam er dus volstrekt niet op aan.

Geheel onverwacht en zonder dat iemand uit de toebereidende maatregelen had kunnen

afleiden wat er zou gaan geschieden, was een der schoonste heerenhuizen aan Pall Mall, dat al twee jaren had leeggestaan en te huur, betrokken door dit gezin, dat alleen reeds daardoor blijk gaf, over een geweldig inkomen te moeten beschikken.

Het was een van die huizen die reeds stonden ten tijde van Koningin Victoria, massief, met over de dertig kamers, opgetrokken van grijs bazalt tot aan de eerste verdieping met een reusachtige koetspoort in het midden, waardoor men een ouderwetsche binnenplaats bereikte, waar nog de overblijfselen waren te zien van een zeer fraaie put, zooals men ze wel ziet op de schilderijen van Gainsborough.

Er waren een zestal enorme verhuuswagens komen aanrijden, die een paar uren lang meubels hadden uitgebracht, zoo fraai en duur, dat men er zijn oogen aan uitkeek, en dat alles was binnenshuis gedragen, met een vlugheid die bewees, dat nog altijd het geld den scepter zwaait.

Men zag er twee vleugelpiano's onder, een zwart en een bruin, en toen de familie was

ingetrokken, meende men wel te kunnen vaststellen, dat het zwarte meubel voor de bezoekers, en het bruine daarentegen voor Mevrouw zelve was.

Om de waarheid te zeggen had men moeilijk een eigenaardiger stel dan die familie Paine bij elkaar kunnen zien.

De vader zag er uit als een afgerichte eekhoorn, verbazend druk, heel donker, met slimme oogjes. Zijn sport was hengelen, en voorts was hij sterk in trictrac, maar hij was een ware meester in het kaartspel. Zooals hij met de tweenvijftig stukjes karton wist om te gaan, was werkelijk verwonderlijk, en hij kende er de grappigste kunstjes mee.

Mevrouw was een imposante, zeer vleezige verschijning, wier gewicht niemand durfde te benaderen, maar die met vaste hand een geweldige Rolls Royce bestuurde, met het voorkomen van een bierbrouwersauto. Zij had onmiddellijk een eigen loge in de Opera genomen, zij zocht nu naar iemand die haar aan een paar uitstekende renpaarden kon helpen, zij dweept met den adel, zonder er ooit mee in aanraking te hebben kunnen komen en zij bezocht trouw iederen dag gedurende een paar uren een zekeren heer, die er zijn beroep van maakte, aan het vrouwelijk wezen schoonheid te verleen, die het van nature niet of niet meer bezat.

De dochter tenslotte, Ellen geheeten, was een bleek meisje, dat er misschien heel goed zou hebben uitgezien, als ze wat voller wangen en een wat rooder kleur zou hebben gehad. Zooals ze nu was mocht ze nog altijd aantrekkelijk heeten en ze was den leeftijd genaderd, waarop het langzamerhand tijd wordt, „eens naar iets bruikbaar om te zien”, zooals haar moeder zich uitdrukte, meer op den man af dan wel elegant.

Men zal zich de vreugde van dit drietal hebben kunnen voorstellen maar vooral voor Mevrouw Josephine Paine, toen zich plotseeling een gelegenheid voor deed in kennis te komen met een van die adellijke heeren, naar wier omgang, vooral Mevrouw snakte als het dorstige hert naar de bron.

Wij hebben hier boven reeds gezegd, dat Mevrouw volstrekt een paar renpaarden wilde hebben, dat verlangen was wereldkundig gemaakt door een blad, dat veel betaalde reclame voor kunstenaars maar ook voor rijke lieden bevat, die gaarne nog iets beters zouden willen zijn, en reeds den dag daarop had Mevrouw een hoffelijk gesteld briefje ontvangen,

dat haar bleek deed worden van aandoening, want het was ondertekend met den naam van Lord Wilham Aberdeen!

In dat briefje bood Zijne Lordschap voor een redelijken prijs een zijner overtallige paarden aan, de dochter van een Derby winnaar, en die heel veel beloofde. De schrijver zeide ervan overtuigd te zijn, dat de prijs van vijfduizend pond sterling voor een tweejarig paard geen overwegend bezwaar kon vormen, en men moest aannemen dat hij de ontvangster van den brief wel zeer goed kende, want zij schreef terug dat „de prijs er geen spat op aankwam” en dat het haar hoofdzakelijk te doen was een paard te hebben dat ook kon winnen. Maar Zijne Lordschap zou er zeker wel niet boos om zijn, als zij „er een paar lui bijhaalde” die verstand hadden van paarden en die haar dus zouden kunnen verzekeren dat zij „geen kat in den zak kocht”.

Dit was als het ware de grondslag tot een verdere briefwisseling, die besloten werd met een persoonlijk bezoek niet van de tweejarige merry, maar van zijn tegenwoordigen eigenaar in hoogsteigen persoon, en als er al geen roode looper dwars door de vestibule gelegen had, dan zou Mevrouw Paine die voor de gelegenheid hebben doen aanschaffen.

Het was omstreeks elf uur in den morgen toen Zijne Lordschap dit eerste bezoek bracht, maar Mevrouw ontving hem niettemin in een soort galatoilet van zegroene zijde, met een parelsnoer om den vetten, witten hals, al haar ringen aan de vingers, en gekapt als voor een bal ten hove.

Een dag later was de koop gesloten, en Mijnheer Paine kon eenige kleine rekeningetjes betalen voor den aankoop van „Flying Norma” den afkoopsom voor een beroemde jockey, die deswege een contract moest verbreken, en voor een zeer duur stuk grond, niet ver van Epsom, dat zou worden ingericht tot oefenterrein, voor de stoeterij, welke Mevrouw zich zeer spoedig dacht aan te schaffen.

Weer een week later werd Zijne Lordschap met zijn secretaris Charles Brand voor de eerste maal uitgenoodigd op een Soirée van Mevrouw die in angst en vreeze was, of hij wel zou verschijnen.

Maar Mylord verscheen, weliswaar als de eenige vertegenwoordiger van den adel maar het was er dan ook een, waarop iedere gastvrouw trotsch kon zijn.

Lord Aberdeen scheen een man te zijn van een jaar of vijfenveertig, maar eigenlijk was het

niet goed uit te maken. Hij kon ouder — hij kon zeker ook wel jonger zijn. Want wel grijsden zijn haren aan de slapen, maar zijn staalgrijze oogen schitterden, zijn gelaat was rimpeloos, zijn wenkbrauwen waren zwart en zeer fraai van vorm, en hij bewoog zich met het gemak en de lenige gratie van een jongeling.

Er waren op dien avond niet minder dan honderd personen aanwezig, en een scherp toeschouwer zou misschien wel hebben gesproken van „een gemeleerd gezelschap”. Het is een feit, dat zulk een aantal wel heel groot was, voor een familie, die nauwelijks drie maanden te Londen woonde, maar men mag niet vergeten, welk een onweerstaanbare en krachtige magneet zeer vele van die lieden naar dat prachtige, oude huis trokken — de magneet van het goud.

Reeds nu had de kok van Mijnheer Paine beroemdheid verworven, en dat kan niemand verwonderen, want hij was afkomstig uit een van de fijnste restaurants van Parijs, die juist een half jaar tevoren voor goed haar deuren had moeten sluiten.

En die kok maakte uitmuntende diners, die al heel spoedig Mevrouw Paine den roep verschafte van een gastvrouw, zooals ze in deze barre tijden slechts heel spaarzaam voorkwamen.

— Wij kijken niet op een paar centen was de lijfspreuk van Mevrouw Paine, en het moest dan ook wel zoo zijn, want zelfs op dien avond, die onder de feestjes van den derden graad werden gerangschikt, liepen er wel zeven bedienden rond, in tamelijk opzichtige livreiën — Mijnheer Paine sprak zelfs van „hoogdravend”.

Men had een van de grootste zalen in gebruik genomen, en de prachtige Sèvres-*pendule* op den schoorsteenmantel van roomgeel marmer had juist het tiende uur geslagen, toen Lord Aberdeen en zijn secretaris hun intrede deden.

Zijne Lordschap werd uitbundig verwelkomd, hij maakte koeltjes zijn buiging, hij kuste zelfs Ellen de hand, hetgeen het arme kind, waarschijnlijk niet gewend aan zulke hoofdsche uitingen, deed kleuren als een pioenroos, en toen scheen hij blijkbaar zijn plichten als gast vervuld te achten, en hij trok zich met zijn secretaris terug naar een hoekje, keek naar het dansen, luisterde naar de Jazzbands, vijf peperduur betaalde heeren uit Argentinië, in witzijden fantasiecostuums, en begon na een kwartier teekenen van ongeduld en verveling te vertoonen, die voor zijn secretaris

niet onopgemerkt bleven.

— Willen wij weer heengaan? vroeg deze jongeman zachtjes, zich heenbuigend naar Zijne Lordschap.

— Nog niet, Brand! Je zult wel niet op het zotte denkbeeld zijn gekomen, dat ik hier voor mijn plezier kom, en nu ik er eenmaal ben, wil ik ook mijn studie voortzetten. Goede hemel, wat moeten die menschen afschuwelijk rijk zijn! Heb je naar het parketvloer gekeken? Heeft onze indrukwekkende gastvrouw je al verteld, dat haar man uit Italië een ware kunstenaar in het leggen van mozaïek heeft laten komen? Maar mijn waarde, alleen deze vloer moet wel bijna tweeduizend pond gekost hebben! Wat zijn dit toch voor zonderlinge lieden en waar komen zij toch vandaan? Ik meende dat ik wel zoo ongeveer wist welke menschen in Engeland een inkomen hebben, hooger dan vijftigduizend pond Sterling per jaar — maar ik moet mij hebben bedrogen, want op dat lijstje komt de naam van Josuah Paine niet voor. Je zult mij een genoegen doen, Brand, door eens onderzoek te doen naar het verleden van die menschen, ik heb nog zelden zulk een wonderlijk trio bijeengezien. De vrouw maakt op mij den indruk, alsof zij een Sweepstake lot had getrokken, en twee weken geleden nog aan de kas van een worstelaars-tentje zat! Wat de dochter aangaat — maar stil, ik geloof dat het lieve kind naar ons zoekt, zeker daar baant zij zich al een weg door de dansenden, en komt recht op ons toe.

— Zij is wel lief, maar zij ziet er al te veel uit als een geknakte lelie. Ik dacht dat dit type geheel was uitgestorven.

— Hier en daar treft men nog exemplaren aan Brand. Wat heeft zij daar in de hand? Alle Goden mogen ons beschermen, — het is een viool!

Hier en daar zag men reeds menschen opstaan om geheimzinnig te vluchten maar het was reeds te laat.

Ellen stond al voor hem, met de viool in de handen, en zij begon met haar zonderling lage, metalen stem, die merkwaardig contrasteerde met haar eenigszins lijdend uiterlijk:

— Mylord, men heeft mij gezegd, dat U bijna van alles verstand heeft! Kunt U ook goede instrumenten beoordeelen?

— Ik geloof haast van wel, Miss Ellen, antwoordde Lord Aberdeen glimlachend. Ik speel zelf ook viool, gij hebt daar een mooi instrument, zou ik zeggen.

— Wel, Pa heeft er een maand geleden

zesduizend pond Sterling voor neergeteld. Ik zou zeggen dat het dus ook wel iets goeds kon zijn. De verkoper noemde een naam maar die ben ik vergeten!

— Ik geloof dat het Drommedaris was, klonk de stem van Mevrouw die naderbij was gekomen. Kan dat bestaan Excellentie?

— U moet Mijnheer Mylord noemen, moeder, wees Ellen haar terecht.

Deze, met hetzelfde vage glimlachje op zijn dunne lippen, dat er al den geheelen avond omheen gezweefd had, nam het instrument uit de handen van het meisje over, bekeek het aandachtig, greep den strijkstok, speelde een paar maten van de Sonate op de G-snaar, en zeide toen kalm:

— Geen twijfel mogelijk — Mejuffrouw — het is een echte Stradivarius en Uw vader heeft er geen penny teveel voor betaald, in tegendeel.

— Ja, dat was de naam! riep Mevrouw Paine zegevierend. Ik wist wel dat ik het goed onthouden had. Speel jij eens iets voor Mylord, kind. Ze studeert al drie jaar, Excell... Mylord!

Er liep een rilling door de leden van Mylord, maar hij bedwong zich meesterlijk en zeide:

De studietijd doet er meestal weinig toe. Men zegt dat Ole Bull, de wereldberoemde Noorsche violist op zijn achtste jaar volleerd was, en dat Paganini op zijn negende concerteerde. Aan den anderen kant bestaan er lieden, die pas op hun zestigste jaar de snaren van elkaar leeren onderscheiden. Ik geloof dat het een kwestie van aanleg is. Maar als Miss Ellen zich waarlijk geroepen voelt — — —

— Wis en waarachtig, voelt zij zich geroepen, verklaarde Mevrouw luid. Weet U wel dat ze sedert drie maanden een onderwijzer heeft, die anderhalf pond sterling per lesuur berekent? Speel maar eens op, kind. En ga daar op het — hoe heet het ook weer — op het podium staan! Stradivarius — podium — je moet er maar opkomen!

Gehoorzaam begaf zich het meisje dwars door de gasten heen naar een soort van tooneel dat kon worden afgesloten door een fluweelen gordijn, en liep de twee treden op. Bijna aanstonds werd het stil. Men schikte zich in het geval van die beleefde gelatenheid, die den welopgevoeden gast eigen moet zijn in zulke gevallen.

Men scheen daar reeds op haar komst te hebben gerekend, want de piano was al open-geslagen en voor die piano zat een onwaarschijnlijk lang jongmensch, met een smoking

die te klein, en een staande boord om die te groot was, en die lievelijk bloosde, toen het meisje hem voorbijging. Hij bloosde zelfs zoo erg dat hij er eerst zijn lorgnetglazen van moest oppoetsen, en toen begon hij met een kracht die men niet in hem gezocht zou hebben, met woedende hamerslagen op de toetsen te beuken.

Lord Aberdeen en Brand waren wat naar voren gekomen, want op die wijze kwamen zij dichter bij een der deuren, die onmiddellijk naar de vestibule voerde. Brand had deze soort nooduitgang dadelijk opgemerkt, en er Zijne Lordschap op attent gemaakt.

Maar deze stond na eenige stappen stil, en keek met eenige verbazing naar het gelaat van Ellen Painè, dat plotseling op een zonderlinge wijze verstrakt was tot een bleek masker, waarin de oogen groot en van een vreemde schittering waren terwijl zij strak naar een bepaald punt in de zaal keek.

Zij stond stil tot zij het instrument naar de kin hief en een oogenblik daarna, zweefden er tonen door de zaal, van zulk een doordringende schoonheid, een zoo machtige betoovering, dat niemand meer dacht aan een minachtend schouderophalen, aan een spottend woord of aan ongeduld.

Zelfs de minst kunstzinnigen die daar aanwezig waren beseften als bij ingeving dat daar een kunstnares bij de gratie Gods stond. — een van die begenadigden, die door de kus der Muzen zijn uitverkoren en gestempeld tot een van die weinigen, die ver uitsteken boven tienduizenden andere kunstenaars.

Het instrument zong een weeklaagde, jubelde en kreunde, en de lange jongen aan de piano werd er bleek van en geraakte zoo in de war dat hij er wel eens naastsloeg, maar er was geen sterveling die zich daarom bekommerde, of die het zelfs hoorde, want men hoorde alleen dat prachtige instrument, bespeeld door een kunstnares van den eersten rang.

Zij speelde „The Devills Thrill” van Sarasate, misschien een van de zwaarste en moeilijkste stukken die ooit voor viool geschreven zijn en feilloos in een razend tempo maakte zij alle dubbelgrepen. Zuiver en schoon klonken zelfs de hoogste noten. Zij hield op en een heel fijn zweet parelde op haar matbleeke slapen. Het bleef even stil en toen barstte een storm van toejuichingen uit. Men schreeuwde om een bisnummer alsof men zich ergens in een schouwburg bevond. Het meisje sprak even met haar begeleider en zij speelden de „Legende van Winiawski”. En het was aan-

grijpend van melancholieke schoonheid. Weer werd er geapplaudiseerd, en toen bergde Ellen haar instrument weg, en verliet het podium, maar daarbij deed zich iets vreemds voor, want zij scheen een oogenblik in beraad te staan, alvorens zij den juisten weg naar het trapje weer gevonden had.

Lord Aberdeen wendde zich tot Mevrouw Paine die met hoogroode kleur en schitterende oogen naast hem stond en zeide glimlachend :

— Natuurlijk heeft U zoojuist een loopje met mij genomen, Madam. Het is volstrekt onmogelijk dat Uw dochter pas drie jaren studeert !

— Drie jaren en geen dag langer, verzekerde de moeder van het meisje met groote stelligheid. Ze is nu achttien en zij begon op haar vijftiende te leeren.

— Dan ben ik hier getuige geweest van een waar phenomeen, Mevrouw, hernam Zijne Lordschap. En Brand zag aan zijn gezicht hoe verbaasd hij was.

— Als U met phenomeen een wonderkind bedoelt Mylord, dan moet ik zeggen dat U gelijk heeft, zeide Mevrouw, blazend en hijgend van trots. Ik wil U wel zeggen — ik wist niet dat Ellen zoo prachtig kon spelen,!

— Nietwaar ? vroeg Mylord snel. Zoo speelde zij vroeger nooit ?

— Ze speelde heel aardig — werkelijk goed, maar dit stuk is heel erg moeilijk. Dat eerste bedoel ik van Sarrasani — en zij viel nogal eens over die moeilijke loopjes. U neemt me niet kwalijk — dat moet ik mijn man gaan vertellen !

Mevrouw snelde weg en Zijne Lordschap en zijn secretaris, keken elkander geruimen tijd zijgend aan, tot de eerste zei :

— Iets zoo merkwaardigs heb ik in langen tijd niet beleefd, Brand. Die vrouw is natuurlijk niet gek, en ze is te dom om een grapje te willen maken. Kom eens mee, ik wil er het mijne van hebben.

De twee mannen liepen haastig op Ellen toe, die het trapje juist was afgedaald, en met een vermoeid bleek gezicht de betuigingen van hulde en bewondering in ontvangst nam.

Lord Aberdeen zeide ook iets vriendelijks, voerde haar toen een weinig terzijde en vroeg zacht :

— Kan men dat tooneeltje ook op een andere wijze bereiken ?

— Zeker, er is nog een zijdeur — wacht eens, er zijn zelfs twee ! Wat voel ik mij zonderling — het is of ik koorts heb — maar nu gaat het al weer over.

De lange jongen van de piano, trok juist het fluweelen gordijn dicht, en Zijne Lordschap zeide haastig :

— Wilt U ons eens naar dat tooneel en naar die viool brengen die daar nog staat ? Maar door de zijdeur, als ik U verzoeken mag !

Eenigszins verwonderd knikte Ellen, en zij bracht de beide eeregasten door een zijgang en door een paar ruime en vrij koude vertrekken naar het tooneel. De kist met de kostbare viool stond nog op een kleine tafel. Lord Aberdeen nam de kist op, wenkte het meisje, verliet met haar het tooneeltje weer, ontpakte in de zijkamer de viool, gaf haar die, en verzocht, haar strak aanziende :

— Speelt U alstublieft voor mij nog eens de eerste maten van „The Devils Thrill” ?

Met een hoogroode kleur bracht Ellen de viool aan de kin. Haar gebaren waren houderig en stug. De prachtige Stradivarius klonk als een bazarviool. Zij speelde valsch, de klank was schraal, en reeds de eerste dubbelgrepen mislukten volkomen. Het was jammerlijk om naar te luisteren.

Na een paar maten reeds zeide Lord Aberdeen reeds met een vreemde lgimlach :

— Ik dank U — zoo is het wel voldoende. Ga maar snel Uw prachtig instrument weer inpakken, en laat de viool niet in deze koude kamer.

Niet zoodra had Ellen naar het scheen een weinig verward met het instrument de kamer verlaten of Zijne Lordschap zeide fluisterend tot zijn secretaris :

— Als ik ooit iets zonderlingers heb bijgewoont, tenzij dan op het tooneel — dan wil ik geen John Raffles heeten.

HOOFDSTUK II

ELLEN SLUIT VRIENDSCHAP.

Een paar dagen later zaten John Raffles, met wien wij kennis hebben gemaakt onder den naam van Lord William Aberdeen en Char-

les Brand, zijn vriend, in de niet zeer groote maar uitstekend ingerichte bibliotheek van het kleine heerenhuis in de Cromwell Street

en hielden een van die beraadslagingen, die zeer vast voorafgingen aan een of andere gevaarlijke onderneming van den grootsten avonturier aller tijden.

Zij hadden zoeven pas ontbeten en Raffles zat op een hoek van de zware, ebbenhouten tafel, die tusschen de beide groote ramen instond en keek naar Brand die in eenige krantenknipsels en papieren snuffelde.

— Je hebt dus al iets ontdekt? vroeg hij.

— Iets — niet veel. Hij zegt dat hij in Afrika is geweest, maar dat klopt in ieder geval niet. In Afrika heeft de familie geen voet gezet.

— Waarschijnlijk in Australië? vroeg Raffles speelend met zijn sigaret.

— Zoo is het! antwoordde Brand verbaasd. Maar hoe kun jij dat weten?

— Wel, het was niet zoo moeilijk te raden antwoordde Raffles glimlachend. Ten eerste kan men aan de gele gelaatskleur van onzen man zien, dat hij koortsen heeft gehad bij herhaling, die alleen voorkomen in de tropen. Ten tweede gebruikte hij voortdurend een paar echt — Australische uitdrukkingen, die ontleend zijn aan de taal der inlanders — en ten derde rookt hij bijvoorkeur, een soort van lange, dunne sigaar, die voor zoover ik weet alleen in Australië wordt gemaakt, en die hij waarschijnlijk rechtstreeks uit Sydney bestelt. Nu, in Australië wordt veel goud gevonden — wij zullen dus voorloopig maar aannemen, dat Mijnheer Paine werkelijk prospector is geweest en zijn reusachtig kapitaal in de mijnindustrie heeft verdiend. Tot nader order althans. Die man, Brand, bevalt mij niet. Hij heeft iets van een kleine gevaarlijke wezel, van een fret aan zich, kortom van een boosaardig knaagdier, en ik geloof dat het laagje beschaving, dat hem bedekt maar uiterst dun is. Krab er even aan met je nagels — en de wilde komt boven!

— Het is mogelijk, zeide Brand schouderophalend. Ik voor mij zie hem alleen als een parvenu, te vlug rijk geworden. Zijn vrouw is eenvoudig onmogelijk. Weet je dat ze nu uitkijkt naar een negerchauffeur? Maar het moet een echte zijn, pikzwart! En hij moet minstens 6 voet lang zijn.

— Als zij hem heeft zal zij hem een vuurroode uniform aantrekken, en dan heeft men op de Windsorclub, waarvan ik de eer heb, Vicevoorzitter te zijn, voor geruimen tijd sprekensstof! Dat is waar ook — Paine heeft zich laten voorhangen!

— En — hoe staan zijn kansen? vroeg Brand nieuwsgierig.

— In normale tijden zou de man hoogstwaarschijnlijk een paar dozijn zwarte kogels hebben gekregen, maar het ligt er nu eenmaal toe — men kan niet meer te kieskeurig zijn, naar het schijnt. En zoo zal Mijnheer Paine waarschijnlijk dezer dagen wel onder den naam op zijn visitekaartje kunnen laten drukken: Lid van de Windsor Club, Londen. W.C. En nu het meisje!

— Wat Ellen Paine betreft — binnen vijf minuten waren mijn informaties ten einde! Een onbeschreven blad papier. Een madeliefje in een weiland. Een beetje stil, een beetje verlegen, en het levende tegendeel van haar moeder, die op het oogenblik chauffeeren leert. Ellen heeft een afschuw van auto's en durft nauwelijks met een van haar vriendinnen uit rijden gaan!

— Dan moet zij sedert vanmorgen sterk zijn veranderd, want niet later dan half negen heb ik haar in een zeer fraaie tweezitter door de hoofdlaan van Hydepark zien rijden, zeide Raffles. Weet je zeker dat je inlichtingen betrouwbaar zijn?

— Dat zijn zij — tenzij haar kamenier me iets op de mouw had gespeld, zeide Brand niet weinig verbaasd. Ik had mij voorgedaan als verslaggever, en voor een paar shilling, deelde het lieve schepseltje mij mede, wat ik weten wilde en zelfs alles wat ik niet wilde weten. Het is mogelijk, dat mijn kameniertje zich vergiste, of jij hebt een ander als Ellen Paine aangezien.

— Neen, Brand, daarvan is geen sprake, antwoordde Raffles, die met het hoofd voorovergebogen zat, en naar de grillige figuren van het Perzische vloerkleed tuurde. Het is een vreemde zaak. Er is met dat meisje iets dat ik niet goed begrijp. Heb je navraag gedaan of ze werkelijk de dochter is van de Paine's? Ik bedoel — geen aangenomen kind?

— Om je de waarheid te zeggen — zoover zijn mijn nasporingen niet gegaan. Het is waar dat zij volstrekt niet op een van de twee lijkt, en nog het minste op haar zwaarlijvige moeder. Het volgende heb ik intusschen nog ontdekt, en ik deel het je mede, ofschoon ik sterk betwijfel of je er weinig belang in stelt.

— Vertel maar op — zelfs kleinigheden kunnen van belang zijn, bij groote ondernemingen zooals ik er nu een op touw wil zetten. Het is een vet stuk wildbraad, en ik zou het gaarne spoedig aan het spit rijgen. Wij hebben hier gelukkig te doen met een man, die zijn groot bezit verdeeld heeft over betrouwbare effecten — en een groot deel

daarvan benevens een burgermansfortuin aan contanten bewaart hij in zijn brandkast, in zijn eigen huis. Steek dus maar van wal, maar beperk je, want ik heb vandaag vrij veel te doen

— Mijnheer heeft zich een bezigheid gezocht. Hij heeft een verzameling aangelegd van oude wapens. Hij houdt van een hartigen slok, en zijn geliefkoosde drank is Jamaica rhum. Hij rookt veel, en hij speelt ook bijzonder veel kaart, het allerlieftst valsch, als het kan gebeuren zonder al te zeer in het oog te loopen. Hij heeft een eigen auto voor zich alleen, en men fluistert iets van een vriendinnetje, afkomstig uit de gelederen van het opera-ballet. Voor het overige is hij zoo gierig als een Hargagon, behalve waar het de feesten in zijn huis betreft en de uitgaven voor zijn eigen genot en vermaak. Mevrouw heeft een masseur in dienst genomen, doet aan heilgymnastiek, leert zwemmen, laat eigen parfums voor zich maken door een fabriek bij Parijs, die verschrikkelijk belangwekkende namen krijgen, en heeft zitting genomen in een paar damescomité's — helaas alleen nog maar in gegoeden burgerlijke kringen. Want het moet gezegd worden, dat jij tot dusver haar eenige adellijke kennis bent. Snakt wanhopig naar uitbreiding van dien adellijken vriendenkring. Van den jockey en den chauffeur heb ik je al verteld. De dochter tenslotte — zooals gezegd een onbeschreven blad papier!

— Zoo'n blad kan veel geheimzinnigs bevatten. Brand. Wie weet welke hand het nog eens beschrijven zal. Nu, dit alles weten wij tenminste, en voorts, dat onze man vroeger in Australië heeft gewoond. Ik zal je een paar adressen geven van betrouwbare lieden die ik daar ken, en die je moet telegrafeeren volgens een code, die ik je zal geven. Vraag inlichtingen omtrent het verleden van Paine. Het is altijd aangenaam, op de hoogte te zijn van de antecedenten der lieden, die men hoopt te plunderen. Intusschen weet ik natuurlijk nog lang niet genoeg, want ik wil nauwkeurig zijn gewoonten leeren kennen. De brandkast, Brand, zooveel weet ik wel, is een uitmuntend meubel uit de fabrieken van Chipps en dus niet in een handomdraaien te openen. Ook de verblijfplaats der bedienden moet ik kennen. Het zal dus zaak zijn, de familie wat vaker te bezoeken, al moet ik je bekennen, dat ik dit zonder eenige overtuiging doe. En nu zullen we eens gaan zien hoe „Flying Norma” het maakt, waarmee ik mij bij de familie geïntroduceerd heb.

— Geloof je dat het paard eenige kans

maakt?

— Dat geloof ik stellig!

— Waarom heb je de merry dan verkocht?

— Ten eerste omdat ik renpaarden genoeg heb, ten tweede dat het dier mij toch niet zooveel zou kunnen opleveren, als dat stalen meubel van Chipps, waarvan ik zooeven gewaagde. Vooruit!

Wat later reden de beide vrienden in snelle vaart in de grijze Mercedes van Raffles, in de richting van Epsom, waar ieder jaar de beroemde Derby wedstrijden gehouden worden.

Mijnheer Paine had niet ver van de beroemde renbaan een landgoed aangekocht, met een zeer groote weide er bij, die uitnemend geschikt was als oefenterrein, en een en ander overgedragen aan zijn gade, zooals men een doos bonbons wegschenkt. Het groote heerenhuis was nog volkomen onbewoond, ontdaan van ieder meubelstuk, maar de stallen daarentegen hadden reeds een paar bewoners, twee — en vierbeeninge. Op de renbaan zelve echter, werd ook reeds geoefend, maar daar liepen alleen die paarden van wie men zeer goed kon weten wat zij presteerden. Eigenaars van veelbelovende outsiders, waren wel zoo verstandig, hun kostbare renpaarden voorloopig buiten de algemeene aandacht te houden!

Toen de grijze wagen den ingang van de renbaan naderde, zagen de beide mannen daar een aantal auto's bijeenstaan, en zij wilden zich reeds daarbij gaan voegen, toen Raffles snel moest uithalen voor een fraaien tweezitter, donkerrood gelakt, die bestuurd werd door een jong meisje in een elegant ochtendtoiletje.

Naast haar was een man gezeten met een gebronsde gelaatskleur, donkergrijze oogen onder zwarte, lange wenkbrauwen en met verfijnde, misschien zelfs wat overdreven elegance gekleed. Hij kon een jaar of veertig zijn, misschien iets jonger, en hij babbelde opgewekt met het meisje dat de wagen bestuurde, waarbij telkens zijn schitterend witte tanden te zien kwamen.

Het meisje keek even terzijde in het langzaam langsrijden, en Brand en Raffles namen tegelijkertijd hun hoed af, want zij hadden Ellen Paine herkend.

Wel wat tot hun verwondering nam het meisje van hun hoed volstrekt geen notitie maar rangschikte haar wagen achter de reeds geparkeerde, en een oogenblik daarna sprong zij uit de wagen en liep opgewekt koutend en nu met een hoogroode kleur naast den eleganten

heer in de richting van de renbaan.

Raffles merkte op hoe deze tot tweemaal toe, zijn stap vertraagde om achter zich te kijken, klaarblijkelijk met het doel de gezichten te zien van de twee heeren die Ellen hadden gegroet.

Opzettelijk evenwel liep Raffles zoo langzaam mogelijk voort, en nauwelijks waren de twee vrienden voorbij het hek of zij betraden het groote wegveld, waar op dit oogenblik niemand was, en waar zij onmogelijk konden worden beluisterd.

— Waarom wil zij ons niet kennen ? begon Brand onmiddellijk.

— Dat vraag ik mij ook af, Brand ! Zij zag ons recht in het gelaat, en voor zoover ik weet is zij volstrekt niet bijziende.

— Wie is die man aan haar zijde ?

— Ook dat weet ik niet. In ieder geval heb ik hem nooit van tevoren gezien. Hij ziet er een beetje buitenlandsch uit, vind ik. Zijn chique is in ieder geval on-Engelsch. En in elk geval schijnen zij groote vrienden te zijn die twee, nu, wij zullen het vanavond wel hooren denk ik, want je weet dat wij een uitnoodiging hebben om te dineeren. Het stuit mij wat tegen de borst, Brand, om te middagen onder het dak van denzelfden man, die ik bij leven en welzijn hoop te bestelen, maar ik beloof, op dit oogenblik plechtig, dat ik hem zal teruginviteeren — zoodra ik zijn brandkast heb leeggemaakt !

En hierop begaven de twee vrienden zich naar de renbaan, waar een zestal jockey's met lange broeken en in hemdsmouwen bezig waren, even zooveel paarden af te rijden, die in een langgestrekte oefengallop over het licht groene gras scheerden, terwijl de fijne hoeven den grond nauwelijks schenen aan te raken.

Eenmaal ging Ellen met haar metgezel op nauwelijks een paar passen afstands hen voorbij, en de elegante man naast haar, keek hen strak aan, maar het meisje lachte alleen maar vroolijk en zag hen niet — of wilde hen niet zien.

Een kwartier later verlieten zij Epsom weder en reden naar Londen terug ; den middag bracht Raffles door met onderzoekingen en allerlei voorbereidingen en Brand zond de telegrammen af naar verschillende plaatsen in Australië, volgens het geheimschrift dat Raffles hem had verschaft. Die telegrammen zagen er uit als doodonschuldige handelsinformaties, maar zij betekenden inderdaad :

„Tracht te ontdekken wie en wat Josuah Paine in Australië was.”

Vervolgens kleedden zij zich vorgzuldig

voor het diner bij de Paine's waaraan nog een twaalftal andere gasten zouden deelnemen. Half en half hadden zij verwacht, den eleganten vreemdeling te zullen zien, maar in die verwachting kwamen zij bedrogen uit, er waren wel een paar jongelieden, nieuwe vrienden van Ellen, maar het meisje, bleek weer en stil, sprak niet veel met hen.

Het liep reeds tegen het dessert toen Brand plotseling vroeg, zich tot Ellen wendend die schuin tegenover hem zat ;

— Ik hoop Miss, dat U de race naar Epsom goed is bevallen ?

Ellen keek hem verbaasd een paar tellen aan, als iemand die meent, niet goed te hebben verstaan en zeide toen langzaam :

— Naar Epsom ? Wat bedoelt gij ? Daar ben ik nog nooit geweest !

Brand wilde voortgaan, maar hij voelde den blik van Raffles als een looden gewicht op zijn hoofd, hij werd rood, en hij stotterde onhandig :

— Pardon — dan zal ik mij hebben vergist ! Ik dacht, ik meende dat ik U daar vanmorgen had herkend — natuurlijk heb ik mij vergist. Het spijt mij.

Het echtpaar Paine keek nogal verwonderd, Ellen haalde even de schouders op, Brand was zeer weinig tevreden met zijn figuur, maar men begon aanstonds weer over andere dingen te praten, en iedereen was de dwaze vergissing een paar seconden later vergeten — behalve Raffles en Brand, die in de kamer waar de heeren de koffie zouden gebruiken en hun sigaar zouden rooken, een eenzaam hoekje opzochten.

— Je hebt mij nogal een zot figuur laten slaan, Edward, begon Brand verwijtend.

— Welk een beschuldiging mijn waarde. Ik heb geen woord tegen je gesproken aan tafel.

— Neen — maar je keek. En een blik van jou is dikwijls erger dan de tang van een tandarts. Waarom mocht ik er niet op doorgaan ?

— Het zou tot niets hebben gediend en het meisje maar in verwarring hebben gebracht. Het is immers duidelijk dat zij liever niet wil, dat het bekend wordt, hoe zij daar vanochtend heeft rondgezworven met een nog vrij jongen man van eenigszins verdachte elegance ! Men dwingt aan tafel geen dame tot het doen van bekentenissen, Maar zonderling is het, dat moet ik toegeven. Het is toch niet aan te nemen dat wij hier met een dubbelgangster te doen hebben !

— Buitengesloten, Edward ! Het was haar

automobiel, maar hoe los je dit andere raadsel op — namelijk dat zij zoo goed reed ?

— Nu, goed rijden deed zij eigenlijk niet, maar in ieder geval bestuurde zij haar wagen en dat is al vreemd genoeg ! Neemt U mij niet kwalijk Mijnheer Paine, mijn secretaris en ik twisten over de vraag hoelang Uw dochter chauffeert ?

De heer des huizes was namelijk in hun nabijheid gekomen, en hij antwoordde nu terwijl zijn rattenogjes glinsterden ;

— Dat is een heel gek ding ! Een week geleden rilde zij nog als je het woord stuurwiel maar noemde, en sedert twee dagen heeft ze haar eigen wagen en rijdt er maar op los ! Begrijpt U zoo iets, Mylord ?

— Het komt soms wel eens voor ! antwoordde Raffles bedachtzaam, maar hoogstzelden. Uw dochter heeft zeker een merkwaardige begaafdheid. Apropos, heeft zij een nieuwen vriend gemaakt ?

— Niet dat ik weet ! Zij is naar mijn smaak een beetje al te stil en te teruggetrokken.

— Een man van een jaar of veertig, slank, heel elegant, met grijsgroene oogen onder zeer lange, gitzwarte wenkbrauwen ?

Mijnheer Paine dacht even na en schudde toen zijn klein, spits kopje.

— Neen — weet ik niets van. Maar wie weet heeft ze vrienden buitenshuis gemaakt, want dat doet die moderne jeugd tegenwoordig, alsof er heelemaal geen ouderlijke macht meer bestaat !

— Hoe gedroeg zij zich eigenlijk in Australië ? Was zij daar even stil en bescheiden ?

Met een ruk wendde Paine zijn smal, gelig gelaat naar Raffles toe, zijn dunne lippen bewogen zich, zonder dat hij eenig geluid liet

hooren, en dat bleef zoow el eenige oogenblikken voortduren, voor hij eindelijk zeide, kortaf en met een geheel veranderde stem :

— In Australië ben ik nooit geweest, Mylord. Afrika is het land waar ik vandaan kom !

Dezelfde lange, magere en bleeke jongen die Ellen eenige dagen tevoren op de piano had begeleid, kwam op dat moment schuchter den heer des huizes weghalen en Brand en Raffles hadden dus alle gelegenheid elkaar veel be- teekenend aan te zien.

— De zaak wordt er niet duidelijker op, Edward ! begon Brand, zoodra zij weer alleen waren. Ik ben het met je eens — de duisternis verdikt zich ieder oogenblik ! Het lijdt voor mij geen twijfel of Paine is wel degelijk in Australië geweest, en de vraag moet dus beantwoord worden, waarom hij zooeven loog.

De geheele zaak kwam Brand nog veel onverklaarbaarder voor, toen er in den loop van den volgenden dag een paar telegrammen in geheimtaal binnenkwamen, afgezonden uit Sydney, Brisbane en Adelaide, die zoo goed als gelijkkluidend meldden :

„Naam Josuah Paine in geheel Australië onbekend”.

Toen hij dit als, liet Brand zich moedeloos op een stoel neervallen maar Raffles tikte peinzend met de telegrammen op het tafelblad en mompelde met de oogen half dichtgeknepen. — En toch vergis ik mij niet. Misschien — misschien heffen deze telegrammen wel een tipje van den sluier op ! Nog vanmiddag verzend je nieuwe telegrammen aan dezelfde adressen van dezen inhoud :

„Stuur per vliegtuig alle dagbladberichten over de grootste diamantdiefstallen van de laatste drie jaren.”

HOOFDSTUK III

EEN INBRAAK MET VREEMDEN AFLOOP.

Er was bijna een vollen week verlopen, sedert het eigenaardige voorval waarvan Raffles en Brand getuige van waren geweest, en dat tot het pijnlijke incident bij het diner had geleid.

Men kent de nieuwsgierigheid van „den grooten avonturier” op zeker gebied en het mag dus niemand verwonderen, dat hij Brand opdroeg, nu allereerst zijn tijd te besteden aan het volgen van de gangen van Ellen Paine en van het doordringen in de ware persoonlijkheid van den eleganten vreemdeling.

Brand moest zich de moeite geven, zich een paar malen te vermommen, maar hij slaagde dan ook vrijwel in het vervullen van zijn taak, al was het resultaat eigenlijk nogal mager. Want hij ontdekte slechts het volgende :

— Bijna iederen dag begaf Ellen zich, steeds op het zelfde uur, in de auto van haar moeder, die werkelijk haar reusachtigen negerchauffeur gekregen had, al droeg hij dan geen vuurroede maar een paarsche uniform, naar een groote garage op ongeveer een half uur loopens van de ouderlijke woning, die tevens een rijsschool

was, en waar haar splinternieuwe tweezitter was gestald. Een ondervraging van den eigenaar had het verbluffende antwoord opgeleverd, dat Miss Ellen Paine zonder den minsten twijfel tot de miserabelste teerlingen behoorde, die hij ooit had gehad, en dat zij het chauffeeën hoogstwaarschijnlijk nooit zal leeren.

Zij was met den wagen dan ook nog nooit van de reusachtige binnenplaats afgeweest, die aan alle hoeken met meterdikte matrassen beveiligd was. Wel had zij in haar wagen ritjes gemaakt, maar dan had steeds „haar vriend” aan het stuurwiel gezeten.

Uit de beschrijving bleek al heel spoedig dat die vriend en de elegante vreemdeling een en dezelfde persoon waren. Voor iemand als Brand was het een klein kunstje, naam en adres van dien man op te sporen. Hij heette: Andrew Raynold, hij ging voor zeer welgesteld door, en hij bewoonde een deel van een zeer fraaie flat, in de Oxford Steert. Hij leidde het leven van alle jongelui die ongetrouwd zijn, en slechts een butler vormde zijn geheele personeel. Hij sloeg nooit een wedren over, was zelf een bekwaam sportman, reisde veel, en was lid van een paar Clubs.

Hij had nog geen voet in het huis van de Paine's gezet, maar met Ellen moest hij heel goed bekend zijn, want die ritten duurden wel twee, soms drie uren.

Dat alles helderde natuurlijk sommige vreemde dingen in het geheel niet op, maar Brand kon niets anders meer ontdekken, hoeveel moeite hij er ook voor deed.

Raffles op zijn beurt had zijn tijd ook niet verbeuzeld, en op een geheel ander gebied zijn maatregelen genomen.

Uit Australië was nog altijd geen antwoord op de telegrammen gekomen, en dat verbaasde hem in het geheel niet, want hij wist zelf wel dat hij iets zeer moeilijks had gevraagd, waarvan de beantwoording veel tijd in beslag zou nemen.

Na verloop van een week waren zijn „voorloopige werkzaamheden” zoover gevorderd, dat hij op een middag, op zijn gewone, rustige wijze tot Brand zeide, even voor beiden zich naar een restaurant zouden begeven om daar te dineeren:

— Het zal voor vannacht zijn, Brand.

— Je bedoelt...? zeide Brand verschrikt.

— Juist, dat bedoel ik. Alles is gereed, en er is volstrekt geen reden om de zaak nog langer uit te stellen. Wees zoo goed en bestudeer deze kleine schets eens aandachtig.

Het gesprek vond plaats in de reeds bekende

bibliotheekkamer, en Raffles had uit een geheim vak een de boekenkast een vel papier genomen, en Brand herkende in de teekening daarop aanstonds den plattegrond van het groote huis aan Pall Mall, van alle verdiepingen, een dwarsdoorsnede van het huis op drie punten, en dat alles met een nauwkeurigheid geteekend, die een Ingenieur niet zou hebben beschaamd.

— Dit is onze ingang! zeide Raffles met zijn gouden potlood wijzend.

— Een raam, naar ik zie!

— Ja, een raam aan de tuinzijde. Het is de zwakste plek en slecht verdedigd.

— Wat doen we met de twee honden die altijd 's nachts door het huis loopen?

— Wij doen er niets mee, Brand! Die brave waakhonden zullen vannacht niet waken maar slapen. Zij hebben in den loop van dezen dag iets ingekregen, hetgeen hen bij het invallen van de duisternis zoo slaperig zal maken, dat zelfs een kanonschot vlak bij hen afgeschoten hen niet zou wekken. Maar omdat het mooie dieren zijn, heb ik ze niet willen doodden, wat even gemakkelijk voor mij zou zijn geweest.

— De alarminrichting?

— Zooals gezegd — die slaapt! Een andere afweer dan de honden en het staal van de kast is er niet in dat huis. Het is waar dat de sloten, de ketting, en de grendels op alle deuren die ze behoeven heel stevig zijn — maar met mijn gereedschap zal ik ze gemakkelijk weten te bestrijden! Andere tegenwerpen?

— Lieve hemel — ik werp immers niet tegen? klaagde Brand. Ik wilde alleen maar eenige zekerheid! Mag ik nog iets vragen van de bedienden? Of acht je me dan al te onbescheiden?

— De bedienden slapen bijna allemaal binnenshuis — maar zij hebben hun eigen vleugel. Wat de kast betreft — die staat in wat Mijnheer Paine om een ondoordringelijke reden zijn werkkamer noemt, en tusschen zijn slaapkamer en die werkkamer liggen een rook- en een biljartkamer. Mij dunkt dat de omstandigheden ons dus gunstig zijn.

— Gunstig? vroeg Brand met een meelijwekkende poging om ironische spot in zijn stem te leggen. Maar mijn waarde Edward — het zal een wandeling worden. Wij zullen in dat huis en dwars door de brandkast heengaan als een warm mes door de boter. Intusschen — er gaan geruchten, dat mijnheer Paine zeer snel en zeer vaardig is met zijn revolver. En hij heeft er voldoende in zijn wapenverzame-

ling, om een halve compagnie neer te leggen.

— Ik hoop dan ook Brand, dat je zachtjes zult loopen en hen niet zult wakker maken, zeide Raffles rustig. Tot schieten mag het natuurlijk liever niet komen. Ook mij is het bekend, dat mijnheer Paine, tenminste als hij nuchter is, op dertig passen afstand een aas uit een kaart schiet!

— Als hij nuchter is? hernam Brand afgemeten. Je wilt toch niet zeggen dat hij drinkt?

— De beschuldiging komt niet van mijn kant, Brand. Leden van de Windsorclub echter hebben hem gezien in een staat die van nuchterheid zeer veel verschilde. Het was trouwens al na middernacht.

Brand zocht nog naar een weerlegging, naar een deugdelijk motief — hij vond er geen. Een blik op het gelaat van Raffles had hem overigens reeds duidelijk gemaakt, dat alle verzet nutteloos zou zijn. Raffles had blijkbaar zijn „harden dag”. Zijn gezicht was gehouwen als uit marmor, strak en bleek, en zijn oogen hadden dien fellen, brandenden gloed, dien Brand zoo goed kende van de „Groote Avonturen”.

Er verstreek een uur met allerlei technische besprekingen, en toen was de onderneming naar het scheen zoo goed als afgelopen — de uitvoering ervan scheen voor Raffles niet de geringste moeilijkheden op te leveren. Hij was eenige malen in het huis geweest, hij had de wapenverzameling van Mijnheer Paine gezien, die werkelijk fraai was, en hij kende nu de ligging van de vertrekken, alsof hij het huis zelf had gebouwd.

Het was dien avond omstreeks half twaalf, toen de twee vrienden het huis in de Cromwellstreet verlieten op dezelfde wijze, die zij meestal toepasten bij dergelijke nachtelijke uitgangen.

Zij droegen hun avondtoilet, maar in het elegante valies dat beiden bij zich hadden, zaten voorwerpen, die daar al heel weinig mee strookten. Onder meer bevonden zich daar de lange, donkerblauwe hemden in, die zij als een werkjas vlug en gemakkelijk konden aanschieten over hun elegant soiréetoilet.

Henderson had in opdracht gekregen, zich precies om twee uur in den nacht te begeven naar een zijstraat, op ongeveer honderd passen afstand van het huis der Paine's waar Raffles en Brand zouden instappen. Hij moest den wagen gebruiken met het verwisselbare nummerbord, en de verwisselbare schotten, zoodat zelfs de kleur in een ommezien heel gemakkelijk te veranderen was.

Waarschijnlijk wist de reus heel nauw-

keurig wat er aan de hand was, maar hij was geen man van veel woorden, en hij zeide eenvoudig dat hij er zijn zou zonder mankeeren.

Trouw als een hond, en zeker even aanhankelijk! zeide Raffles zacht, toen de twee mannen reeds op straat liepen, en uitzagen naar een taxi.

— En valt het zoo te verwonderen, Edward, waar je Henderson destijds uit de diepste ellende hebt gered? — Hem en zijn geheele gezin, zijn oude moeder, zijn zuster? — Ik vergeet niet wat ik gedaan heb — Brand, het verwonderlijke in dezen tijd is, dat de man dien ik hielp, dit evenmin schijnt te vergeten. Twintig maal had hij mij kunnen verraden. Nooit heeft hij er zelfs maar aan gedacht. Hij weet wie ik ben alsof ik het hem zelf had gezegd, en toch speelt de brave kerel maar altijd zijn rol van onwetende sukkel en laat zich zoogenaamd om den tuin lijden. Stil hier is een taxi.

Raffles en Brand stapten in, nadat de chauffeur last had gekregen, hen te rijden tot voor een clubgebouw, dat eveneens in Pall Mall is gelegen, nauwelijks vijftig meter van het huis der Paine's af.

Het kon omstreeks half een zijn, toen zij de plek bereikten, waar Raffles den aanval wilde ondernemen.

Zij stonden nu onder een raam, waarvan het kozijn omstreeks 12 decimeter van den grond was. De valiesen werden geopend, de beide mannen schoten de hemden aan, waarvan zij als het moest de kap over de hoofden en het gelaat konden trekken, waardoor zij bijna onzichtbaar werden en Raffles zette zich aan het werk.

Het raam bood op heldhaftige wijze, gedurende een kwartier tegenstand, en toen moest het zich overwonnen verklaren. De twee mannen waren binnenshuis. Volgens hun gewoonte bleven zij wel vijf minuten op dezelfde plek ingespannen luisteren, en pas toen alles volmaakt stil bleef, gingen zij verder, in de richting van het doel.

Hier beneden waren alle lichten gedoofd, en zij moesten nu en dan hunne zaklantaarns gebruiken. Zij bereikten de eerste verdieping langs een diensttrap, stonden op het portaal opnieuw te luisteren, maar geen ander geluid drong tot hen door, dan het vage gerucht van het nachtelijke Londen, dat klonk als het ruischen van een branding op de klippen.

Er drong op deze verdieping wat licht door een gangraam naar binnen en zij doofden hunne lantaarns.

Juist wilden zij verder gaan, toen een bijna onmerkbaar gerucht, maar dat toch niet aan hun gespannen aandacht kon ontgaan, hen eensklaps op hun hoede deed zijn.

Het had geklonken als het heel zwakke knappen van een slot, alsof er een deur voorzichtig werd gesloten.

De twee mannen konden elkanders gezicht slechts onduidelijk onderscheiden, maar zij begrepen elkander toch uitstekend, daar zij hunne handen ineen hadden geslagen en zoo konden hunne bedoelingen niet geheim blijven.

Ieder wist van den ander wat hij dacht, ook zonder woorden.

Het was zoo duidelijk als iets — men sliep nog niet in dit groote huis. Hier of daar moest er nog iemand waken, die er op gesteld scheen te zijn, zijn aanwezigheid zooveel mogelijk verborgen te houden.

Heel langzaam slopen zij nu over den met een looper bedekten gangvloer, naar de dichtstbijzijnde trap, en juist toen zij den voet daarvan bereikt hadden, werd er daar boven een vrij helder schijnsel zichtbaar.

Het was duidelijk dat iemand het licht op de gang had aangeknipt. Het schijnsel was te scherp om van een eenvoudig zaklantaarn afkomstig te zijn.

Zij luisterden naar voetstappen maar hoorden niets. Toen klonk weer een heel zacht gerucht — en weer was het alsof een deurknop langzaam en heel voorzichtig werd omgedraaid.

Er verliepen op zijn minst tien minuten, terwijl zij daar onbewegelijk bleven staan, klaar om ieder oogenblik handelend te kunnen optreden, maar alles bleef doodstil.

Toen tikte Raffles Brand even op den arm, en begon als een kat de trap te beklimmen, een zeer fraaie wenteltrap, uit den tijd van Koning Lodewijk VII, en waarvan de treden schuilgingen onder een dikke looper, die hun voetstappen volkomen dempte.

De gang was weer in duisternis teruggekeerd, maar onder een kier van een deur heen scheen heel duidelijk licht — het was de deur van de werkkamer.

Raffles knipte zijn lamp aan, en toen het schijnsel even op zijn gelaat viel, zag Brand dat het verwonderd, veel meer dan ongeduldig of toornig stond.

Beiden hadden hunne revolvers ter hand genomen, en Raffles draaide uiterst behoedzaam de kruk om van de deur, na zijn zaklamp weer te hebben gedooft.

De deur week gemakkelijk, en degeen die daar binnen was had het blijkbaar niet de

moeite waard gevonden de grendels er voor te schuiven.

Bijna had Brand een kreet van verwondering geslaakt, want de persoon die daar voor de schrijftafel zat, zonder zich te verroeren, was Ellen Paine.

Zij was gekleed als voor een wandeling, zij droeg een hoed, een van die vreemde maakfels, waarvan de onwetende man zich afvraagt, hoe zij blijven kleven aan een kant van het hoofd, zij had haar mantel aan, met den welbekenden bontkraag van Opossum en naast haar op den grond, stond een klein valies.

Als zij had omgezien, zou zij de twee mannen natuurlijk onmiddellijk hebben ontwaard, maar het was duidelijk dat zij niets had gehoord. Raffles gaf Brand een wenk, en beiden slopen onhoorbaar over het kostbare Smyrna tapijt, naar de gordijnen van lichtgroene zijde, die de deur naar de rookkamer verborgen. Die deur was gevat in een soort van nis, en zij konden dus achter dat gordijn plaats nemen, en, zelf ongezien, bijna het geheele werkvertrek bespieden.

Het was echter niet duidelijk te zien wat Ellen Paine uitrichtte. Waarschijnlijk echter zat zij te schrijven, want men hoorde het krassen van een pen.

Toen zij gereed was vouwde zij een vel papier op, deed het in een enveloppe, plaatste die goed zichtbaar tegen een boedhabeeldje, dat als versiering op het schrijfbureautje stond.

Toen stond zij op, nog altijd met de rug naar de kamer gewend, opende een kleine handtasch, nam er een bos sleutels uit, zocht er even in, en ging naar de brandkast toe. Alles met trage, langzame afgemeten bewegingen, alsof zij eerst goed moest overdenken wat zij deed.

De twee mannen keken elkander aan maar op het gelaat van Brand was de grootste verbazing, want door de kier van het gordijn drong voldoende licht van de groote kroon in het midden van het vertrek.

Het meisje had een kleine sleutel in het cijferslot gestoken, draaide wat aan de schijf, en trok toen de deur open. Het was een kleine kast, maar toch moest zij al haar krachten inspannen om die zware, stalen deur, bijna een decimeter dik, om haar massieve hangfels te doen draaien.

Van een der planken nam zij zonder eenige overhaasting een groot aantal pakken bankpapier, en eenige stapeltjes die eruit zagen als effecten.

Dit alles deed zij in haar valies, met dezelfde strakke, weloverwogen gebaren.

Toen nam zij, wat haastiger het valies op, na het te hebben gesloten, keek nog eens rond, knoopte haar mantel dicht, en had het vertrek verlaten voor de beide vrienden nog goed beseften wat zij van plan was.

Zij gaf zich niet de moeite om de deur weer te sluiten en heel even klonken haar voetstapen bijna onhoorbaar op den gangvloer.

— Maar — is zij gek geworden? fluisterde Brand, zijn oogen groot van verbazing. Zij zal toch geen slaapwandelaarster zijn!

— Slaapwandelaarsters schrijven geen afscheidbrieven, Brand.

— Wat wil je zeggen — dat die brief daar, die tegen het beeldje leunt, een afscheid is?

— Zonder twijfel! Wat zou zij anders hier aan de tafel van haar vader hebben kunnen schrijven! Maar hoe dan ook — de jongedame

is ons voor geweest, en ik vrees dat zij niet al te veel geld voor ons zal hebben achtergelaten! Wij zullen het vlug eens onderzoeken en als het niet meer hier is — dan geloof ik wel, te weten waar ik het zal kunnen vinden! Brand, verlaat dit huis onmiddellijk en ga haar na! Verlies haar geen oogenblik uit het oog en meldt het mij naar ons huis — want ik geloof niet dat wij hier nog iets te doen hebben.

Brand was in een wip en zonder iets op te merken buiten de kamer, en Raffles liep op den brandkast toe.

Hij had er juist zijn hand ingestoken, toen een scherpe, venijnige stem achter zijn rug sprak:

— Draai je om en steek je handen op en anders geen beweging, want ik ben niet gewoon mis te schieten!

De bekende DUBEC Cigaretten

begonnen voor 40 jaar met een productie van 10.000 per dag

Thans meer dan 500.000 per dag

HOOFDSTUK IV

EEN GESPREK MET GEVOLGEN.

Zonder dat zijn kalmte hem verliet draaide Raffles zich om, leunde tegen de geplunderde kast, en stak zijn armen omhoog. Hij had echter nog tijd gevonden om snel de kap over zijn hoofd te trekken en Mijnheer Paine, die daar in zijn fraaiste pyama stond, een waar kunstwerk van pauwblauwe zijde, met nestels van zilverdraad en een van zijn betrouwbaarste revolvers in de rechtervuist, zag dus niets anders dan een lap van donkerblauwe stof en een paar ooggeten erin.

— Doe die kap van je hoofd! beval de kleine man ruw. Ik weet graag met wien ik te doen heb.

— En dat wil ik even graag verbergen Mijnheer Paine, zeide Raffles kalm. En U heeft mijn gezicht ook niet te zien, want ik verzeker U, en dit tot mijn groot leedwezen, dat die kist reeds leeg was, toen ik er de hand in stak — een omstandigheid die mij nog maar twee keeren in mijn lange loopbaan, verrast heeft.

Mijnheer Paine keek vlug eens rond en hij zag

het fraaie valies van Raffles op een stoel staan, zonder zijn revolver nog maar een streep te laten zakken, was hij er met een paar zijdelingsche passen bij, opende het, zag er een paar uitmuntende inbrekerswerktuigen in en ook toestellen die hij volstrekt niet kende, maar zijn geld zag hij niet.

Zijn gezicht werd strak en hij zag er heel kwaadaardig en gevaarlijk uit, die kleine Mijnheer Paine.

Zijn blik zwierf heel vlug voor de helft van een seconde naar zijn schrijfbureau, en toen beval hij opnieuw:

— Doe die kap van je gezicht zoodat ik je kan zien, en voor dat ik om de politie telefoneer! Wat heb je met mijn geld gedaan, schurk?

— Het is jammer, U schijnt mij niet te gelooven. Als U mij wilt toestaan, een stap terzijde te doen, zult U bemerken, dat uw sleutelbos nog op de deur steekt door middel van het fijne, stalen sleuteltje, waarmede men dit voortreffelijke meubel kan openen als men

tenminste de cijfercombinatie kent!

— Ga opzij! beval Mijnheer Paine ruw.

Raffles deed een stap terzijde en de bestolen eigenaar kon zich dus overtuigen, dat hij niet had gelogen.

Hij stond diep ergens over na te denken en vroeg toen, schor van woede:

— Hoe kwam je aan mijn sleutels, en hoe wist je de combinatie. bandiet?

— Mijn waarde heer, moet ik U werkelijk nog eens herhalen, dat ik die combinatie niet kende? U verliest een kostbaren tijd, werkelijk. Er zijn heel andere dingen te doen. Ik had de kast met andere middelen willen aantasten, een ander is mij echter voor geweest, een ander, die ik wel ken — maar U nog veel beter!

— Zul je nu eindelijk die kap af doen, jij met je fluweelen praatjes? vroeg Mijnheer Paine dreigend, en hij kwam tot op een pas afstand van Raffles staan, die nog altijd zijn handen boven het hoofd had en dat was niet verstandig van Mijnheer Paine en bewees dat zijn ervaring op dit gebied nog het een en ander te wenschen overliet.

Want Mijnheer Paine was heel klein, en Raffles daarentegen was bijna 6 voet, hetgeen beteekent, dat er tusschen de elleboog van den arm waarmede Mijnheer Paine zijn revolver ophield, en de knie van Raffles slechts een afstand van een tiental Engelsche duimen was.

De knie legde dien afstand in een tiende van een seconde af, en dat was werkelijk wel wat te snel. Want die knie raakte met kracht den puntigen elleboog, de revolver verloor haar steunpunt, en vloog uit de hand, waarvan de vingers zich krampachtig openden, onder den invloed van den zeer pijnlijken schok, dien wij allen wel eens hebben gevoeld en viel op den vloer.

Raffles had er al lang den voet op, voor Mijnheer Paine nog aan bukken dacht.

Toen wilde de kleine, driftige man naar het bureau snellen, blijkbaar om naar de telefoon te grijpen, maar Raffles was in twee lange passen bij hem, greep hem in den mageren nek, en beval op een toon, die niet was mis te verstaan:

— Luister nu eens Mijnheer Paine, en blijft U toch eens eindelijk rustig. Als U mij dwingt om — maatregelen te nemen dan is dat voor U heel onaangenaam. Ik zou nu wel op slag de draad kunnen doorsnijden, maar dat doe ik liever niet, want die telefoon konden wij nog wel eens noodig hebben. Ziet U daar dat briefje? Open dat eens en lees het, dan zult

U denkelijk onmiddellijk zien dat ik gelijk had en U niet bedroog. Maar ga er bij zitten, arme man, want het mocht U eens al te zeer aangrijpen.

Het ontbrak Mijnheer Paine niet aan gezond verstand, en hij zag zeer wel in, dat hij op dit oogenblik aan het kortste einde trok. Bovendien was zijn nieuwsgierigheid gewekt. Zijn hand trilde zelfs even toen hij het briefje nam, dat tegen het beeldje aanleunde, en den omslag verscheurde.

Het volgende oogenblik werd hij bloedrood en gromde toornig:

— Houdt je mij voor den gek ook nog, schoelje? Wat moet ik doen met dit blaadje schoon papier waarop geen letter te lezen valt?

Heel even was Raffles zelf verwonderd, toen trad hij op de tafel toe, nam de gouden vulpen op, die daar lag, trachtte er mee te schrijven, hetgeen hem niet lukte en zeide glimlachend:

— Pardon, daaraan heb ik zelf niet zoo gauw gedacht! Er zit geen druppel inkt in deze vulpen, die geheel is opgedroogd.

Paine werd rood van kwaadheid, en scheen op het punt te staan woedend uit te barsten, maar een enkele blik op den indringer was voldoende hem tot andere gedachten te brengen.

Hij vroeg slechts:

— Hoe verklaart U dat, Mijnheer de Gentleman-nbreker? Want als niet al de uiterlijke kenteekenen mij bedriegen, dan behoort U immers tot het gilde der heeren — langvingers?

— Dat hoop ik — tenminste — ofschoon dat laatste woord niet fraai klinkt, antwoordde Raffles koeltjes. Wat de verklaring van dit verschijnsel betreft — ik heb dienaangaande mijn eigen inzichten, die ik U misschien aanstonds nog wel zal mededeelen.

Maar nu werd het mijnheer Paine toch blijkbaar wel te erg; de kalmte van dien man wiens gezicht hij niet zag en die daar zoo rustig sprak alsof hem geen gevaar kon dreigen, bracht hem bijna tot razernij.

Hij wilde beginnen te schreeuwen, maar weer werd hij getemd door een beweging van de revolver, en hij gromde dus alleen maar als een nijldige waakhond:

— Je zult dit alles bezuren, man! Als je het niet zelf gedaan hebt — wie stal het geld dan? Een medeplichtige van je, natuurlijk?

— Uw dochter, mijnheer Paine, het doet mij leed, dat ik U dit moet mededeelen, maar het is nu eenmaal zoo. Ga naar haar slaapkamer — en gij kunt U overtuigen van de waarheid van hetgeen ik gezegd heb!

Mijnheer Paine werd zoo wit als een laken,

en streek zich met de hand over het voorhoofd, toen begon hij te beven als een riet, en hij moest steun zoeken bij een stoelleuning.

— Dat is onmogelijk! zeide hij tenslotte. Je liegt me iets voor, om hier aanstonds vrij spel te hebben en te kunnen vluchten met je buit!

Raffles haalde ongeduldig de schouders op, en hernam:

— Ik kan ieder oogenblik vluchten als ik maar verkies, Mijnheer Paine, en een buit heb ik niet — helaas! Die is op het oogenblik in andere handen. En denk maar niet dat het mij eenige moeite zou kosten U aanstonds te boeien en te knevelen! Betast mij gerust overal — ik heb nergens uw geld verborgen. Niets kan U dus weerhouden U te overtuigen van de waarheid mijner woorden. Kende Uw dochter de combinatie van het slot?

— Ja, die kende zij, antwoordde Paine dof.

— Slaapt zij anders om dezen tijd?

— Altijd! Zij gaf niet zoo heel veel om uitgaan, zij was ook niet zoo heel erg sterk.

— Kreeg zij genoeg geld van U — speldengeld bedoel ik?

— Tien pond in de week — mij dunkt dat dat voldoende is voor een meisje.

— Dat hangt van de inzichten van het meisje af, antwoordde Raffles, zijn schouders ophalend. Misschien vond Miss Ellen het bij lange na niet voldoende. En verlies nu niet langer tijd en ga den toestand in haar slaapkamer onderzoeken.

Nog een kort oogenblik stond Paine in beraad, en toen snelde hij plotseling het vertrek uit, alsof hij werd voortgezweept.

Hij was nauwelijks buiten de deur of Raffles stapte haastig toe op het opengebleven bureau, nam den brief op dien hij Ellen had zien schrijven, overtuigde zich dat de flauwe indrukken van de inktlooze pen nog juist even zichtbaar waren, vouwde den brief voorzichtig op, deed hem weer in de enveloppe en stak beide in zijn zak.

Zijn andere hand gleed intusschen zeer snel tastend en zoekend met drukkende, wringende en knijpende bewegingen langs alle uitsteeksels en oneffenheden, krullen en andere versierselen van het oude meubel — totdat eensklaps onder zijn sneltastende vingers een klein deurtje zich opende, dat een geheim vak afsloot, waarin enkele papieren lagen, naar het scheen brieven, deels geschreven, deels op een schrijfmachine getikt.

Raffles wierp een vluchtigen blik in die papieren, glimlachte, liet ze eveneens in zijn

zak verdwijnen, drukte het geheime deurtje weer dicht, zoodat de afscheiding volkomen onzichtbaar weer werd, en stond het volgende oogenblik buiten het vertrek met die vlugheid en die onhoorbaarheid, die hem zoo geducht maakten voor zijn tegenstanders.

Hij was allang bij het raam aan de achterzijde toen hij boven in het huis een soort van gebrul hoorde, alsof er een wild dier was losgebroken, hongerig en bloeddorstig.

— Shylock, die om zijn dochter Jessica brult — „mijn dochter en mijn juweelen,” „mijn juweelen en mijn dochter,” bromde Raffles voor zich heen terwijl hij haastig het zijden hemd uittrok en in de tasch met inbrekerswerktuigen liet verdwijnen. Het zal nu tijd worden om de plaat te poetsen, want deze rampzalige vader is blijkbaar voornemens, niet alleen het huis, maar het huizenblok bij elkaar te schreeuwen. Waarschijnlijk doe ik beter, als ik de gevolgen van dat nachtelijk tumult niet afwacht!

En met deze woorden wipte Raffles uit het open raam, bereikte de auto met Henderson, die laconiek een krantje zat te lezen, propvol met beroemde filmsterren, en hoorde uit zijn mond dat hij omstreeks een half uur geleden een paar woorden met Mijnheer Brand gewisseld had, die hem haastig had toegefluisterd dat hij een dame achterna ging. „Maar Mijnheer Brand bedoelde daar niet ergs mee,” voegde de reus er goedmoedig aan toe.

— Daarvan ben ik overtuigd, James! zeide Raffles flauwtjes glimlachend. Rijdt maar naar huis zoo vlug als je kunt en vermijdt de hoofdstraten. Ik heb zoeven een man verlaten, die nu de kracht van zijn stembanden beproefd, staande voor een open raam.

Inderdaad was op dat oogenblik heel duidelijk de stem te hooren van Mijnheer Paine, die snerpnd en schel door de nachtelijke stilte klonk en die om hulp riep, als iemand die op het punt staat te verdrinken.

Henderson had geen aansporing meer nodig. De auto schoot als een pijl vooruit, zwenkte een dwarsstraat in en reed, de donkerste plekjes opzoekend naar de Cromwellstreet met een vaart, die Raffles algeheele voldoening schonk, maar die zenuwachtige dames, zeker in den afgrond van ontzetting zou hebben gestort.

Hij liet Henderson de auto onmiddellijk naar de garage brengen, maar gaf hem de boodschap mee, goed op de telefoon in zijn kamer te letten, en niet al te zwaar te slapen.

Zoodra hij alleen was draaide hij het licht op in de bibliotheek, na zorgvuldig de gordijnen

te hebben gesloten, haalde de papieren uit zijn zak, die hij in het geheime vak had gevonden, en begon ze aandachtig te lezen.

Er was er een bij in een soort van vrij eenvoudig geheimschrift, dien hij voorloopig terzijde legde.

Hij onderbrak zijn lectuur, ging een groote, voortreffelijke atlas van Andrée halen, klapte hem open op de tafel, en zocht gedurende een paar minuten vol aandacht naar een plekje op de kaart van Centraal Australië. Toen hervatte hij de lezing van de brieven, en hij was er juist mee klaar, toen kort en dringend de telefoon ging.

Hij nam haastig het toestel van den haak.

Het was Brand die daar aan het andere einde van de lijn met hem sprak.

— De letters, Edward.

— Z V B ! antwoordde Raffles onmiddellijk. Het cijfer ?

— Drie negens en een zeven !

— Het is goed. Heb je iets ontdekt ?

— Ik heb iets ontdekt en het zal je wel niet heel erg verwonderen. Het meisje in kwestie heeft zich naar het huis van Andrew Raynold begeven.

— Toch niet te voet ?

Met een taxi, die zij dicht in de buurt van het Koninklijke Paleis vond. Ik kon er nog juist achterop springen en meerijden.

— Is zij zijn huis binnengegaan ?

— Ja, maar voor een zeer korten tijd. Vijf minuten later traden zij beiden weer naar buiten. De taxi wachtte nog altijd, en ik lag tusschen de achterwielen en dat was geen aangename positie, dat verzeker ik je.

— Geef je overhemd aan een waschvrouw mede, Brand, en alles zal in den minne geschikt kunnen worden. Had zij bagage bij zich ?

— Niet toen zij kwam, wel toen zij het huis weer uitstapte. Als je tenminste een vioolkist bagage wilt noemen.

— Een vioolkist ? herhaalde Raffles verwonderd.

— Haar eigen vioolkist — ik ken ze zeer goed. Het is een vierkant model, overtrokken met buffelleder met koperen sloten en een lederen handvat, de deksel is een weinig gewelfd, het is een ouderwetsche kist, juist goed geschikt voor een zoo prachtig instrument als dat van haar. En mijnheer Raynold had een fraai valies bij zich en scheen in een voortreffelijke stemming te zijn. Wat mij betreft — de duivel mag mij halen als ik er ook maar een

tippel of jota van begrijp ! Wie had dat van dat ingetogen, verlegen bijna onhandige meisje gedacht. Maar ik heb het immers altijd wel gezegd : „stille wateren....”

— Brand, je weet hoezeer ik je wijsgeerige bespiegelingen waardeer — op gezette tijden ! Ik vrees echter dat het oogenblik er niet rijp voor is, De feiten, wat ik je verzoeken mag !

— Zij stapten beiden in de nog altijd wachtende taxi en zij reden, ik geef je in tien te raden, waarheen !

— Brand ook voor raadseltjes is dit nachtelijk uur niet geschikt. Overigens — zij reden waarschijnlijk naar het Waterloo Station.

— Dat deden zij ! Voor den drommel, hoe weet je dat ?

— O, het lag nogal voor de hand ! antwoordde Raffles luchtig. Want paartjes in zulke omstandigheden trekken gewoonlijk het Kanaal over, en dan moeten zij natuurlijk naar Waterloo Station. Zij namen zeker een kaartje naar Dover ? Of kon je hen niet zoover volgen ?

— Natuurlijk deed ik dat ! antwoordde Brand verontwaardigd. En zij namen ook werkelijk een kaartje naar Dover ! En mijnheer Raynold informeerde bij den chef of het Kanaal rustig was dien nacht. De chef zei dat het er nogal spookte, volgens de weerberichten, en dat scheen hem onaangenaam te stemmen ! En nu van feiten gesproken. Wat moet ik doen ? Over een kwartier gaat de nachttrein die aansluiting heeft op de boot van zes uur in den morgen. De trein van de zakenlui. Moet ik blijven volgen ?

— Neen Brand ! Kom onmiddellijk hier bij mij, want wij gaan met den wagen naar Dover, waar wij nog bijtijds kunnen zijn voor de boot ! Aan boord kunnen wij nog wat slapen als wij dat willen !

— Hoe is het gegaan — met — de zaak daarginds ?

— Diep treurig, Brand ! Want Mijnheer Paine, overviel mij, ik wist hem echter te ontwapenen en ik moest hem mededeelen dat zijn bloedeigen dochter hem bestolen had, waarop de beklagenswaardige man in het diepst van zijn vaderhart gegriefd en stellig onder den indruk van het geleden verlies krijtende jammerklachten uitbarstte, als „De koopman van Venetië” en ik heb de gevolgen van dat misbaar natuurlijk niet afgewacht maar ben dadelijk huiswaarts gekeerd — met een belangwekkende vondst, waarover ik je nader zal inlichten als je hier bent. Maar een kleinigheid wil ik je toch wel vast mededeelen om je nieuws-

gierigheid niet al te lang op de proef te stellen. Mijnheer Paine heeft in een klein achteraf gelegen gat van Centraal Australië een reusachtigen diefstal van goud gepleegd, niet

zonder eenige geweldadigheid te gebruiken, en het voornaamste slachtoffer heet Andrew Raynold.

**De DUBEC Cigaretten zijn het succes der
Turkse Cigaretten-Industrie in Nederland**

HOOFDSTUK V

DE ZEIS.

Een half uur later ongeveer reisde de groote reiswagen met den onvermoeibaren Henderson achter het stuur, over den verlaten, voortreffelijken weg die van Londen rechtstreeks naar Dover voert, en waarop gemakkelijk snelheden kunnen worden ontwikkeld, die niet onder doen voor die van den beroemden boottrein, die den afstand van 300 kilometer meestal in iets minder dan 3 uren aflegt.

Ternauwernood waren zij buiten Londen of Brand vroeg:

— En vertel mij nu eens iets van de brieven, waarover je het zoeven had. Wat houden zij in?

— Wel, in de eerste plaats vond ik een soort van overeenkomst, gesloten tusschen eenige gouddelvers, onderteekend met vijf namen, waaronder ook die van Paine en van Raynold, waarin bepaald werd, dat de opbrengst van een zekere goudmijn gelijkelijk onder de vijf exploitanten moest worden verdeeld. Zulk een overeenkomst behoort natuurlijk te berusten bij den beheerder van een claimkantoor, of wel bij een notaris, en zeker niet bij een van de onderteekenaars. Dan is er ook nog een afzonderlijke afspraak, waarin Mijnheer Paine belooft aan Raynold een zeer hoog percentage van de opbrengst te zullen afdragen. Die overeenkomst dateert van ongeveer een jaar later en in den loop van dien tijd schijnen drie van de oorspronkelijke exploitanten, als ik mij zoo mag uitdrukken, aan de circulatie te zijn ontrokken. De manier waarop dat is geschied

zal ik maar niet onder de loup nemen, maar ik heb een flauw vermoeden, dat hier op een hardhandige wijze is opgetreden — in Centraal Australië en vooral in de goudstreek pleegt men wel eens paardenmiddelen te gebruiken, teneinde de dividenden omhoog te jagen, en de porties wat grooter te maken. Dan is tenslotte nog een plattegrond, en de toelichting daarbij is in geheimschrift vervat, maar het was geen Einstein die dit heeft opgesteld en het lijkt mij vrij gemakkelijk te ontraadselen. Het is een van die geheimschriften met letters die verschillende waarden hebben, volgens een vooraf vastgesteld sleutelwoord en dat is niet zoo kwaad, maar als men twee van die letters gevonden heeft, dan volgt de rest als het ware van zelf!

— Dus — die Paine zou niets anders zijn een gemeene gouddeef?

— Als hij tenminste ook niet iets anders erbij is! Het komt me voor, dat die man zeer wel in staat is van uit een hinderlaag met een goed gericht schot, een van de varkens die de spoeling te dun maken, ook al loopt hij op twee beenen neer te leggen. Maar die Mijnheer Raynold is weinig minder beter, geloof dat maar! Het wordt nu echter duidelijk, waarom dat heerschap zich zoo lang buiten den gezichtskring van Paine heeft gehouden! Hij had zijn eigen handige plan om het hem ontstolen geld weer in handen te krijgen en dat heeft hij nu toegepast!

— Ik vind het een vrij gemeene handelwijze!

bromde Brand. Welk een laagheid de dochter over te halen, om haar eigen vader te bestelen. Van dat meisje komt het me trouwens onverklaarbaar voor! Ik had zoiets nooit achter haar gezocht!

— Brand, nog geen uur geleden wilde je een geleerde verhandeling beginnen over stille wateren. Heb je dat al vergeten? Overigens, het meisje is volkomen onschuldig aan den diefstal!

— Onschuldig? vroeg Brand ten hoogste verbaasd. En wij hebben met eigen oogen gezien hoe zij het geld uit de brandkast haalde?

— En toch, Brand, ben ik er zoo goed als zeker van dat het meisje onschuldig is hernam Raffles ernstig. Je zult dat spoedig genoeg toestemmen. Zie eens — ik geloof dat daar de trein aankomt!

Inderdaad, in den duisteren nacht priemden op een paar mijlen meer naar achteren, de felle lichten van de sneltreinlocomotief, en heel zwakjes was reeds het gerommel te hooren van den boottrein, die daar over de glinsterende rail stooft met een snelheid van 102 kilometer per uur.

Henderson scheen aanstalten te willen maken, zich tegen de nadering van den trein te verzetten, maar Raffles beval onmiddellijk door de spreekbuis:

— Geen wedstrijd met den trein, James! Laat hem gerust passeeren, want wij hebben den tijd!

Het duurde nog wel tien minuten voor den trein de auto terzijde kwam en er verliepen vijf volle minuten, alvorens ook de laatste wagen hen gepasseerd was, want wedstrijd of niet — Henderson oordeelde dat 95 kilometer toch wel het minste was voor een prachtige wagen van die constructie en die afmetingen.

Brand zat een tijdlang in gedachten verzonken en begon weer, toen in de verte de lichten van Dover reeds zichtbaar waren:

— Onschuldig dan of niet — zij vlucht dan toch met dien kerel, die een vijand is van haar vader, en zij volgt hem naar Frankrijk.

— Zij moet wel, Brand! Die Raynold heeft... een bijzonder grooten invloed op haar! Zij doet letterlijk alles wat hij haar voorschrijft.

— Dat moet wel zoo zijn! En wat ben je van plan?

— Wel, wij zullen eens zien, hoe ver de man durft gaan. Bedrieg ik mij niet, dan is hij voornemens haar voorloopig nog niet los te laten. Dit staat vast: hij had het niet in zijn macht, volgens wettigen weg Paine te dwingen

tot teruggave van het gestolen geld, want daartoe zou hij zich moeten beroepen op een overeenkomst, op brieven — en die lagen in de schrijftafel van Mijnheer Paine zelf en zitten op dit oogenblik in mijn binnenzak. Wacht nog maar een week Brand, en dan zullen wij verkeeren in de aangename positie van den derden hond die met het been wegloopt.

— We gaan dus naar Calais?

— Naar Calais en naar Parijs, Brand!

— En als in dien tijd de inlichtingen komen uit Australië?

— Ofschoon die voor mij veel van hun waarde hebben verloren Brand, heb ik Gaston, onze goede oude huisknecht opgedragen, om ze naar Parijs door te sturen!

— Maar hoe weet je zoo zeker, dat die twee daar in den trein ons naar Parijs zullen brengen?

— Parijs is de stad, waar een vioolconcert het meeste oplevert.

— Een vioolconcert? zeide Brand, Raffles vragend aanziende. Geloof jij dat Ellen viool gaat spelen? Dat kun je toch niet in ernst meenen?

— In volle ernst Brand! Zij speelt verrukkelijk dat meisje. Zij is een ware genie en als er wat handig reclame wordt gemaakt, zal zelfs de Salle Pleyel stampvol loopen. En hier zijn wij er, en het overige behoef ik je niet te verhalen, want je zult het met eigen oogen zien. Of wel ik ben rijp voor een besjeshuis, en behoorde op een klein dorpje te gaan wonen, en kippen te fokken.

Brand begreep zeer goed dat Raffles al een inzicht in de zaak had, dat hem tot dusverre ontbrak, maar hij vroeg niet verder en daar was ook niet veel gelegenheid voor, want de auto zwenkte reeds de breede kade op, en men zag al de groote pieren, waaraan de Kanaalbooten meeren en die in de onmiddellijke nabijheid van het Station zijn gelegen.

Er zouden nog vijf kwartier verloopen, voor de boot vertrok.

In het passagebureau was het niet heel erg druk, en men zag er slechts een dozijn, bleeke en geeuwende reizigers, die met slaperige oogen, rillerig in hun hoekje zaten.

Men hoorde Hollandsch, Fransch en Duitsch praten op een gedempten toon.

De nachten waren nog koud, het vooruitzicht op een overtocht op een stormachtig Kanaal, lokte niemand aan.

Brand had de passagebiljetten gekocht, de groote snelle wagen werd aan boord geheschen, de reizigers scheepten zich in, en de twee vrienden merkten op, dat Andrew Raynold zich in

gezelschap van zijn jeugdige vriendin — „medeplichtige” zooals Brand haar reeds noemde, aan boord begaf met een gelaat, dat nu reeds bleek was en dat spoedig het raadsel oploste van den tegenzin die Raynold aan den dag had gelegd voor den overtocht.

Want het bleek dat hij een rampzalig slachtoffer was van die vreeselijke bezoeking die zeeziekte heet.

Niet zoodra was hij aan boord, of het spiedend oog van Raffles zag hem in een hut der eerste klasse verdwijnen terwijl Ellen hem langzaam volgde, maar aan dek bleef zitten, dicht gewikkeld in denzelfden pelsmantel dien zij droeg toen zij het huis van haar vader verliet.

De boot stak van wal, en zoodra men de lichten van Dover uit het oog begon te verliezen, wenkte Raffles Brand bij zich en zeide :

— Wij zullen eens met haar gaan praten, als je het goed vind.

Brand maakte een beweging van schrik en zeide zacht :

— Maar wij zijn volstrekt niet vermomd — je pas vermeldt den naam van Lord William Aberdeen, ik ben je secretaris Brand, en zij zal ons onmiddellijk herkennen!

— Dat denk ik niet, Brand! antwoordde Raffles kalm.

Brand wilde nog een tegenwerping maken, maar Raffles had hem reeds onder den arm genomen, en voerde hem naar de plek, waar het meisje neerzat, gedachtenloos over het water heenstarend, in de richting van het Oosten, waar de zon haar eerste, gouden stralen omhoog begon te schieten.

En tot zijn verbazing moest Brand tot de ontdekking komen, dat er op het bleeke gezicht van het meisje geen spoor viel te ontwaren van eenig blijk van herkenning.

Hoogstens kon men zeggen dat er op dit gelaat zonder al te veel uitdrukking iets te lezen viel van verbazing, misschien ook van ongeduld, maar zij herkende Raffles en Brand niet, dat stond vast.

Raffles begon een onbeduidend praatje over het weder, en de nog altijd ruwe zee, en hij kreeg even onbeduidende of in het geheel geen antwoord.

Zij werden gegeven met een vlakke, klanklooze stem, en Brand meende dat het jonge meisje ziek moest zijn. Hij had natuurlijk verwacht, dat zij opgewonden, schrikachtig zou zijn, dat zij zich zooveel mogelijk verborgen zou houden in haar hut, dat zij ieder gesprek met vreemden zou ontwijken.

De waarheid is dat Brand volstrekt niets

van het geval begreep. Speelde dat jonge meisje met haar onbeteekenend gezicht comedie? Als dat zoo was, dan was zij een volleerde tooneelspeelster! Herkende zij hen werkelijk niet, of hield zij zich maar zoo?

Hoe dat ook mocht zijn, het jonge meisje zweeg bijna voortdurend, en keek langs de twee mannen heen met een zielloozen blik, alsof zij hen zelfs niet zag. Zij antwoordde met enkele woorden, en keek dan weer uit over de zee.

Na een kwartier ongeveer, nam Raffles beleefd zijn reispet af, en troonde Brand weer mee naar een stil plekje. En dat was gemakkelijk te vinden op dat groote dek, dat als het ware door de zeeziekte was schoongeveegd.

Niet zoodra bevonden zij zich daar of Brand barstte uit :

— Maar dat is raadselachtig, Edward! Dat schepseltje ziet er volstrekt niet uit alsof zij eenige uren geleden haar vader bestolen heeft voor een fortuin! Zij maakt den indruk van een onschuldig lam — en een beetje vervelend lam, als ik het zoo zeggen mag. En verder ziet zij er ook volstrekt niet uit als een opgewonden meisje, dat er zooveel met een wildvreemde Mijnheer vandoor is gegaan!

— O, maar daar weet zij niets van! zeide Raffles, zijn nagels bekijkend.

— Houdt je mij voor den gek? vroeg Brand verontwaardigd. Het is een stil kind, maar zij is toch niet volmaakt suf?

— Dat geloof ik juist wel! Heb je soms opgemerkt of de marconist in zijn cabine zit?

De vraag kwam zoo onverwacht, dat Brand niet goed wist, of hij ze juist had verstaan.

Maar op datzelfde oogenblik kwam een jongeman in een donkerblauwe uniform voorbij, met een paar groote sleutels in zijn hand, en daarmede opende hij de deur van het kleine hokje, terzijde en half onder de commando-brug, waar zich zijn heiligdom bevindt.

Niet zoodra was hij daarbinnen verdwenen of Brand vroeg :

— Je hebt nu zelf gezien dat de marconist in zijn hokje is gegaan, waarom wilde je dat weten?

— Brand, wat zou jij doen, als je mijnheer Paine was, en je ontdekte dat je dochter er met je geld vandoor was?

— Wel, ik geloof dat ik hemel en aarde zou bewegen, om mijn geld en mijn dochter of tenminste mijn geld terug te krijgen.

— Dat ligt ook in de menschelijke natuur! Nu zou misschien een andere vader zich nog laten weerhouden door de overweging dat een

familieschandaal moet worden voorkomen, maar ik geloof niet dat Mijnheer Paine van die soort is! Hij heeft geconstateerd dat ik gelijk had, dat zijn dochter verdwenen is, en hij heeft natuurlijk de politie in den arm genomen. Voor zoover ik weet is het meisje nog minder-jarig. En natuurlijk zal de politie dan gebruik maken van de snelste middelen, ter verbreding van het bericht der ontsnapping. Daaronder behoorde in de eerste plaats de draadlooze telegrafie. Ik verwacht dus, omdat de politie waarschijnlijk in de eerste plaats aan het Kanaal zal denken, dat het niet lang zal duren of die marconist krijgt werk.

Brand keek Raffles een oogenblik veel-beteekenend aan, en zeide toen de schouders ophalend:

— Dat hadden wij kunnen voorzien en als wij het voorzien hebben, dan hadden wij ons heel wat narigheid kunnen besparen, onder anderen het gemis aan nachtrust, deze holle zee en het onaangename gevoel, moeite voor niets te hebben gedaan. Want wat er zal volgen is dunkt mij duidelijk. De marconist vangt het verzoek tot opsporing op, hij deelt het mee aan den kapitein, deze verzoekt iedereen zijn pas te laten zien, het meisje heeft er natuurlijk een met den naam van Paine, het geld wordt haar afgenomen, en wij hebben het nakijken, wij visschen achter het net, wij keeren met de kous op den kop naar huis en het is een afschuwelijk hoofddekse, als je het weten wilt!

Raffles schudde even het hoofd en zeide:

— Zij heeft het geld in ieder geval niet onder haar berusting, wees daar maar zeker van. En in het bericht zal de naam van Andrew Raynold in het geheel niet genoemd worden, want Paine is er nog volmaakt onkundig van, dat zijn vroegere doodsvijand hem deze poets gebakken heeft. Ik durf zelfs zeggen, dat Paine niet eens afweet van zijn aanwezigheid in Londen!

— Of men het geld bij haar vindt of niet — zij zal toch in Calais worden vastgehouden en dadelijk teruggezonden!

— Mogelijk, Brand! En dat zou jammer zijn. Het moet daarom worden belet, als het maar even gaat.

Maar Raffles bemerkte al heel spoedig, dat dit tot de onmogelijkheden zou behooren. Het was klaarlichte dag, en de geheele oppervlakte van het wandeldek was gemakkelijk te overzien, zoodat er geen sprake van kon zijn, hem onverhoeds te overvallen.

Overigens, Raffles dacht er geen seconde

aan, tot zulke krasse middelen zijn toevlucht te nemen. En omdat de jongeman gedurende den geheelen tocht van Dover naar Calais niet werd vervangen, was er ook geen denken aan tijdens die verwisseling van bezetting iets te ondernemen.

En om acht uur in den morgen geschiedde, waarvoor Raffles gevreesd had.

De marconist opende zijn deurtje of liever een klein loket daarin, floot scherp op zijn vingers, wenkte een matroos die voorbij liep, en stelde hem een stukje papier ter hand, waarmede de man haastig de trap naar de brug beklom.

Het stukje papier kwam in handen van den kapitein, die het las, en onmiddellijk zijn maatregelen nam.

Er waren maar veertien dames aan boord, en allen, ook een tachtigjarige, zoo stijf van de jicht dat men haar als een glazen plank moest hanteeren, ook een baby van drie maanden, die aan een stuk door had gekermd, werden uitgenoodigd, in de groote voorkajuit bijeen te komen en hun passen te toonen.

Na een half uur ongeveer verlieten allen de kajuit weer en er gebeurde in het geheel niets.

Ellen Paine slenterde even onverschillig als altijd weer naar haar plaatsje, en tuurde uit over de blinkende golven, in de richting van de Fransche kust, die al zeer duidelijk met het bloote oog zichtbaar was.

— Een valsche pas? mompelde Brand, die haar niet uit het oog verloor.

— Dat is wel waarschijnlijk! Nu worden misschien de hutten nog doorzocht, tenminste die van de dames, en men zal in de hare niets anders vinden dan die zonderlinge vioolkist!

Een half uur later voer de boot tusschen de pieren van de haven van Calais en nogmaals een kwartier daarna konden alle reizigers van boord gaan.

Brand en Raffles hielden Ellen nauwkeurig in het oog, zij ging geheel alleen over de loopplank met haar vioolkist, zij ging geheel alleen naar de douaneloods, en zij begaf zich alleen naar het spoorwegstation kocht een kaartje en stapte in den trein naar Parijs — maar in dienzelfden trein stapte ook Raynold, keurig gekleed en glimlachend, en naar het scheen in het zonnigste humeur van de wereld.

— Spreekt het schepseltje Fransch? vroeg Brand die van de eene verbazing in de andere viel.

— O, zij hoeft de stad Parijs maar te noemen, en een vinger op te steken, dan geeft zelfs de

domste loketbeambte haar wel een kaartje eerste klasse naar de lichtstad. En je ziet dat de weg van den steiger naar het station niet heel erg lang is. O, het zit prachtig in elkaar en die Raynold is waarlijk niet de eerste de beste! Hij heeft zelfs die grap met de draadlooze zeer goed voorzien, en bijtijds zijn maatregelen genomen. Het geheele plan is met verfijnde schranderheid bedacht en uitgevoerd en ik zou bijna bereid zijn, die man te bewonderen

— indien hij niet zulk een groote schurk was.

— Maar waartoe deze reis naar de Fransche hoofdstad? Waarom heeft hij zich dat blok aan het been gebonden?

— Omdat dat blok een goudmijn bevat, Brand! Zeer spoedig zul je dat zelf bemerken.

— En wat later stapten de twee vrienden in dezelfde trein, die hen omstreeks twee en een half uur later te Parijs bracht.

**Wilt U een fijne onschadelijke Cigaret ?
Rookt dan de DUBEC Cigaretten**

HOOFDSTUK VI

HET VIOLWONDER.

En niet zoodra waren zij in de Lichtstad, of hun geschiedde een van van die kleine tegenslagen die ook den besten detective wel eens overkomen — zij verloren Raynold en Ellen in de groote drukte van het stationsplein een paar seconden uit het oog, en dat was voor den sluwen schelm ruimschoots voldoende, zich in dat gewoel te verliezen, zonder dat het hun mogelijk was hem terug te vinden.

Naar alle waarschijnlijkheid had hij reeds met het meisje in een taxi plaatsgenomen voordat Raffles en Brand in hun eigen wagen hadden kunnen stappen, die door Henderson met zulk een snelheid door Bretagne en Normandië was gevoerd en later door het Seine-Departement, dat hij nog een kwartier vóór den trein aan het station stond te wachten.

Er bleef hun dus niets anders over dan zich naar het hotel Terminus te laten rijden, waar tot groote spijt van den gerant, nog kamers in overvloed vrij waren.

Brand maakte zich ongerust, en gaf uiting aan de vrees, dat het tweetal nog dienstzelden nacht van het eene station naar het andere waren gereden en de reis naar het Zuiden van Frankrijk hadden vervolgd.

Maar Raffles glimlachte en stelde hem gerust met de woorden :

— Ik deel je ongerustheid niet Brand, ik ben er bijna zeker van dat de man hier is gebleven, met het meisje — en met haar viool !

— Maar wat wil zij met die viool ? Zij speelt als een beginnelinge,

— Niet altijd Brand ! wierp Raffles hem tegen, terwijl zij op de hielen van de kleine piccolo door de breede gang naar hunne vertrekken liepen. Herinner je maar hoe je onder den indruk bent geweest van haar spel op dien avond.

— Willen de heeren dejeuneeren ? vroeg de jongen met zijn vergulde knopen op den drempel van de deur die hij had geopend.

— Laten wij weigeren, Edward. Ik ken hun Fransche dejeuners, zeide Brand op klagenden toon. Een kop koffie en een broodje zoo groot als een knikker en daarvoor heb ik te grooten honger.

— Wij zullen gaan lunchen in het Engelsche Restaurant, Brand. Maak je niet ongerust.

Wat later waren zij geïnstalleerd, en aanstonds daarna verlieten zij het hotel, overtuigden zich dat Henderson de auto reeds verzorgd had, die een plaatsje had gevonden in de ruime garage van het hotel, lunchten in het Engelsche restaurant aan den Boulevard des Capucines, en togen toen onmiddellijk op onderzoek uit.

Dien geheelen dag konden zij evenwel niets ontdekken en Brand was zeer mismoedig, en had het allerlieftst aanstonds naar Londen willen terugkeeren. Voor hem was de zaak afgedaan en mislukt.

Raffles echter scheen er anders over te denken, hij kocht des avonds eenige bladen, en begon ze met aandacht door te lezen. In de „Matin” vond hij een klein bericht onder kunstnieuws, dat maar weinige regels bevatte, maar dat hij aanstonds glimlachend aan Brand toestak met de woorden :

— Lees dat maar eens, dan zul je zien dat we verstandig doen, nog een paar dagen hier te blijven.

En Brand las half binnensmonds :

„Naar men ons mededeelt zal de beroemde Romeinsche violiste Anita Manulescu over eenige dagen een recital geven in de kleine concertzaal van het Conservatorium. Naar wij nader vernemen zal dit de aanvang zijn van een groote tournée door ons land en door geheel Europa. Indien de geruchten omtrent de wonderbaarlijke begaafdheid van deze kunstenaar bewaarheid worden, dan wacht den Parijzenaar een buitengewoon genot.”

— Wel, vroeg Brand verbluft, de krant neerlegend.

— Zegt dat bericht je niets, Brand ?

— Minder dan niets ! Ik heb den naam nooit gehoord, en ik geloofde mij toch te mogen vleien dat er geen solist in de geheele wereld bestaat of ik weet het een en ander van zijn doen en laten af ! Velen hunner zijn buitengewoon rijk. Ik behoefde er zeker niet verder over te spreken . . .”

— Neen Brand. Dat is overbodig. Ik begrijp heel goed waaraan die belangstelling is toe te

schrijven. Trouwens, ook ik hoorde dien naam nog nooit, en toch geloof ik te weten wie de kunstenaar is. Zorg morgen voor plaatsen als ik je verzoeken mag. Ik zal den tijd nuttig besteden met het maken van voorbereidselen.

— Toebereidselen — waartoe ?

— Tot het vangen en plunderen van onzen vriend Raynold.

— Maar we zijn hem kwijt !

— Over drie of vier dagen hebben wij hem weer.

Brand keek eens naar het gezicht van Raffles en hij las daar zooveel vaste overtuiging en zekerheid op, dat hij maar liever zweeg, en wat later sliepen de twee vrienden vast, want zij hadden in de laatste dagen vrij veel vermoeienissen doorstaan, zonder behoorlijke nachtrust.

Den volgenden dag hingen er biljetten, in verschillende muziekhandels, er stonden advertenties in talrijke bladen, maar hij kon nog heel gemakkelijk een plaats krijgen voor het vioolrecital, dat den volgenden avond zou plaatsvinden.

Een paar verslaggevers moesten de kunstenaar reeds zijn gaan opzoeken, want het „Journal” en de „Matin” bevatten een paar korte interviews, nauwelijks twintig regels lang, waarin Anita Manulescu beschreven werd als een inzichtzelfgekeerde, wat kwijnende vrouw, die het Fransch slechts gebrekkig sprak. En nog vermoeid scheen te zijn van een lange reis.

Raffles was bijna den geheelen dag afwezig, en Brand begon van het geheele raadselachtige geval nog minder te begrijpen. Hij had in gezelschap van Henderson in een eenvoudig restaurant gezeten en wenschte zich tien malen op dien dag weer in zijn „goed, oud Londen” terug.

Laat in den avond keerde Raffles terug, vermoeid maar opgewekt, maar hij had de verblijfplaats van Raynold nog altijd niet ontdekt. Wel had hij, door middel van de Redactie van de „Matin” kunnen uitvinden waar Madame Manulescu woonde, naar hij zeide, namelijk : in het slinternieuwe en zeer dure Majestic hotel, niet ver van de Place l’Etoile.

En den volgenden avond zaten de twee vrienden, in de rok gestoken, op Londensche wijze op een der eerste rijen van de kleine zaal van het Conservatorium, die nog niet voor een derde gevuld was ofschoon de prijzen niet zeer hoog waren gesteld.

Op het podium stond een prachtige vleugelpiano, er waren wat palmen, en een gordijn kon dat podium van de zaal afsluiten, die

slechts een enkele gaanderij had.

Precies om acht uur betrad een jongevrouw met onzekere, wat sleepende treden die verhooging, viool en strijkstok in de hand, gekleed in een gewaad van lichtgroene zijde, vrij gecopieerd naar de oude, Grieksche gewaden, zooals men die vindt afgebeeld op reliefs, vazen en versieringsmotieven.

Zij had rosblond, bijna rood haar, waarbij haar grijze oogen zonderling afsteken. Op haar wangen lag een kunstmatige blos, haar lippen waren blijkbaar geverfd, en in de oogen lag een sombere, bijna woeste gloed.

Even later kwam de accompagnateur binnen, een schuchter jongemensch met lange lokken, die over zijn eigen beenen strukelde, en die wel in zijn piano scheen te willen wegkruipen, hetgeen hem niet belette om uitstekend te spelen.

Er ging een zacht gefluister van verwondering en gewekte belangstelling door de zaak, op het zien van dat vreemdgekleede meisje, met haar geverfd gelaat en haar rood haar.

Maar Brand had den arm van Raffles gegrepen en fluisterde hem toe :

— Maar — zij lijkt sprekend op Ellen Paine, en als zij blond haar had....

— Het is Ellen Paine, zij heeft blond haar maar het gaat schuil onder een pruik, tenzij het geverfd is, wat ook wel kan. En draai je nu eens om, en zie eens wie daar staat op de galerij, recht tegenover het podium. Maar kijk niet te lang, want ik wil geen argwaan wekken.

Brand keek om, en zag recht in het bleek gelaat met starende oogen van Raynold.

Hij kreeg geen tijd om zijn verbazing te uiten, want het meisje begon te spelen.

En zij speelde op een wijze die Brand niet voor mogelijk had gehouden voor iemand die pas sedert drie jaren viool studeert. Zij speelde beter en vooral hartstochtelijker nog dan op de soiree, zij speelde als een bezetene, rechtuit starend naar een enkel punt, zonder muziek noodig te hebben, en soms klonk er zulk een doordringende onaardsche toon door de zaal, dat de toehoorders huiverden.

Zij speelde de Zigeuner-dansen van Brahms — en Brand die toch heel wat uitstekende violisten had gehoord, die Kreisler, Spalding, Isaye had gehoord, moest erkennen dat hij zulk spel nog nooit over zich had laten komen als een vuurstorm, een brandende val van geluid.

Toen het instrument eindelijk zweeg zat het publiek een oogenblik als onder een ban en toen barstte er een storm van toejuichingen

los, bijna hysterisch zooals die kleine, deftige zaal, waarschijnlijk nog nooit had beleefd.

Ellen Paine — want zij was het wel inderdaad — scheen pas later tot het besef van de werkelijkheid terug te komen, boog met een flauwe glimlach, neigde zich even over haar accompagnateur toe, en toen klonk een der vioolconcerten van Ravel door de zaal, bijna ondragelijk van smartelijken weemoed.

En ook nu een storm van applaus, bijna een delirium.

— Je zult het me toegeven Brand — die zogenaamde Roemeensche violiste is morgen beroemd in Parijs, overmorgen in Frankrijk en binnen een week heeft zij aanbiedingen uit Amerika. En mijnheer Raynold, die natuurlijk als haar impresario optreedt, zal er rijk bij worden. Ik zeide immers wel, dat zij een goudmijntje is. Heb je haar herkend?

— Als zij stilstaat herken ik haar nauwelijks, als zij speelt in het geheel niet. Dan verandert haar gelaat, haar oogen worden groot, haar mond schijnt zich te verwringen, haar wangen gaan gloeien. Het is mij volstrekt onbegrijpelijk, dat dit dezelfde vrouw is, die tamelijk valsch en vrij onhandig de viool bespeelt, hetzelfde stille verlegen meisje, met haar fletse oogen! Hoe is het mogelijk dat zij dat in zulk een korten tijd geleerd heeft?

— Maar waarde Brand — heb je het nu nog niet begrepen? Die vrouw weet immers volstrekt niet, dat zij zoo uitmuntend speelt?

— Je zegt — ze weet het niet?

— Wel neen! Weet een slaapwandelaar wat hij doet? Die ongelukkige slaapt, Brand. Of, om het je nog duidelijker te maken — zij staat onder hypnose en ze is even onbewust van wat zij doet als Trilby, de heldin uit het stuk van Dumourier, wier verbazend groot keelgat en wier stembanden de bewondering had van Svengali, ofschoon zij een stem had als een raaf, als zij een liedje voor zichzelf zong.

Brand had met de grootste verwondering toegelisterd, maar plotseling was het hem, alsof er een sluier werd opgelicht van een menigte duistere zaken, die onbegrijpelijk voor hem waren gebleven.

Hoeveel werd er niet verklaard door die weinige woorden van Raffles!

En het kon ook bijna niet anders — er moest hier wel sprake zijn van een toestand van halve versuffing, daar het menselijkerwijs anders onverklaarbaar was, hoe een meisje met de inborst van Ellen Paine er toe zou overgaan, eerst haar vader te bestelen en ver-

volgens op reis te gaan met een man, dien zij ternauwernood kende!

En dan behoefde men nog niet eens te gewagen van die allervreemdste, plotselinge, verwerving van een machtig talent, en dat na drie jaren studie!

Het spreekt vanzelf dat de vrienden dit korte gesprek pas hadden kunnen voeren, nadat het meisje in de zeegroene japon, na een buiging als van een opgewonden pop het podium had verlaten, met de viool stijf tegen zich aangekneld.

Het publiek bleef echter razen en tieren als dol van opwinding en zij moest terugkeeren voor een korte toegift.

Toen ook deze beeindigd was, en zij voorgoed was heengegaan om pas na de pauze nog enkele nummers te spelen, vroeg Brand heel zacht:

— Wat ben je nu voornemens te doen?

— Wel, hier een einde aan te maken, dat is duidelijk! Ellen is niet zeer sterk en dit leven houdt zij geen half jaar uit! Het is buitengewoon slechts voor de hersens ook voortdurend onder invloed te staan van een ander, die al onze bewegingen en zelfs ons denken bestuurt.

— Komen dergelijke gevallen menigvuldig voor?

— Integendeel zij zijn hoogstzeldzaam en daardoor des te gevaarlijker! Een man met hypontische gaven kan wel een ander dwingen tot het verrichten van handelingen, waaraan hij niet gedacht zou hebben indien hij bij zijn positieven was — maar om iemand die drie jaren vioolles krijgt te suggereeren dat hij op dezelfde hoogte staat als Paganini of Ole Bull — dat is een hooge uitzondering. Ik geloof dat men dertig jaren terug moet gaan om iets dergelijks opgeschreven te vinden in de annalen der criminaliteit! Het betrof toen een Pool, die het zestienjarig dochterje van een eenvoudig schoenmaker had gehypnotiseerd tot het denkbeeld dat zij een groote pianiste was, ofschoon het kind in wakenden toestand nauwelijks de eene noot van de andere wist te onderscheiden. Het arme schepsel werd een jaar later in het gekkenhuis opgesloten. En misschien zou het met Ellen zoo evenzeer gaan als wij geen einde aan het spelletje maakten.

— Indien zij ontwaakte, zou het dan niet vanzelf gedaan zijn?

— Dat is nog niet zoo heel zeker! Hoe zou zij zich hier moeten redden? Zij kent geen woord Fransch en als hij haar laat ontwaken, zal zij uitgeput zijn als na een dagenlange, groote inspanning. Maar hij zal haar zoo lang

als hij maar kan in dien toestand laten, totdat hij haar heeft uitgeperst als een citroen. Deze kleine zaal is half leeg, maar reeds morgen kan hij het gerust wagen de heele zaal Pleyel af te huren en de prijzen te verdriedubbelen, en dan zal zelfs de laagste plaats nog verkocht worden, ondanks deze zware tijden! Je hebt zelf kunnen constateeren, dat we hier te doen hebben met een zeldzaam vioolwonder!

— Die schurk was dus niet tevreden met de buit die zij hem heeft aangebracht.

— Dat schijnt wel zoo! Dit is een heel gemakkelijke broodwinning voor hem, maar je rol is uitgespeeld Mijnheer Raynold, ten minste als ik er iets aan doen kan!

— Zou je het meisje niet zelf kunnen doen ontwaken?

— Zeker — maar dat is niet geheel en al van gevaar ontbloot. Wanneer iemand anders dan de oorspronkelijke hynotiseur een gehynotiseerde doet ontwaken, dan kunnen hieruit zeer ernstige zenuwschokken ontstaan. Ik zou dit dan ook liever niet wagen, terzij het noodzakelijk is.

— Hij zelf zou het zeker nooit doen, Edward! Hij moet toch vreezen, dat zij dadelijk naar de politie zal loopen en hem zal aanklagen!

— Hij weet heel goed, dat het meisje van al die dingen vreemd is gebleven? Hij heeft haar eens strak aangezien, bij een van die ontmoetingen per auto, nadat hij ontdekt had, welk een dankbaar sujet de dochter van zijn vijand was, zij is ingeslapen en zelfs dat weet zij niet. Veel minder dus wat zij in dien slaap gedaan heeft! Zeg haar in wakenden toestand dat zij uitstekend een auto kan besturen en en zij zal het eenvoudig niet willen gelooven. Je zult nu zelf wel begrijpen, dat hij haar heeft gesuggereerd, bij waze van proef, dat zij goed een auto kon rijden. Neen, van dien kant heeft hij niet te vreezen dat zij naar de politie zal gaan!

— Maar moest zij zich dan niet vol verwonderingen afvragen, eenmaal wakker wordende, hoe zij hier in Parijs komt, in gezelschap van een man dien zij toch wel degelijk moet herkennen? Zij moet toch datums hebben onthouden, zij moet toch kunnen uitrekenen, dat zij nu al drie of vier dagen van huis is — met dien schurk?

— Zeker, Brand — en hij zal er wel op rekenen, dat juist de schaamte, haar zal beletten, al te diep op de zaak in te gaan! Wellicht zal hij haar wijs maken, dat — het onherstelbare is geschied, want daartoe acht ik den schurk zeer goed in staat. Dan is zij als het ware met

handen en voeten aan hem overgeleverd, want zij heeft een zwak meegaand karakter.

Raffles was onder die woorden opgestaan, en Brand vroeg zacht:

— Gaan wij heen?

— Ja want ik zal eenige voorbereidende maatregelen moeten nemen. Ik heb hen nu eenmaal teruggevonden — en ik zou hem gaarne in het oog houden. Hij zal zich in den aanvang zoo weinig mogelijk vertoonen en alles komt nu op haar neer, want je kunt er op rekenen dat morgen de groote hall van het Majestic vol zal staan met journalisten. Zij zal antwoord moeten geven op al hun onbescheiden vragen — en de heeren zullen wel heengaan met de gedachte dat zij een voortreffelijke violiste kan zijn, maar dat het met haar geest treurig gesteld is! Maar daar zal het ontzaggelijk vermoeien, en het is indenkbaar, dat zij al die herseninspanning langer dan eenige maanden ongestraft kan dragen! Al is dan Mijnheer Paine, haar Papa een schavuit — zijn kind behoeft daaronder niet te lijden.

De beide mannen verlieten de zaal, en toch waren zij nog een weinig te laat, want zij zagen, toen zij buiten kwamen, juist hoe Raynolds in een fraaie huurauto stapte, waarschijnlijk een maandrijtuig en wegreed.

Het was te druk en de tijd te kort om hem nog te kunnen volgen.

Raffles balde de vuisten, en zeide kortaf tot Henderson, die geduldig naast zijn wagen stond te wachten:

— Rijdt ons tot dicht bij het hotel Majestic, James. Je kent immers den weg?

— Ja, Mylord!

— Vooruit dan, haast je wat!

Zonder zich een enkele maal te vergissen, reed de reus den grooten snellen reiswagen, door de helder verlichte hoofdstraten van Parijs, tot op een pas of vijftig van den monumentalen ingang van het groote hotel.

Henderson kreeg last, voorloopig op dezelfde plek te blijven wachten, in de file van auto's, die terzijde van den hotelingang stond, en die waarschijnlijk danslustigen hadden aangebracht, want er trad juist een zeer beroemde band op, in het Majestic hotel, en toen liepen de twee vrienden bedachtzaam en niet al te vlug op de helverlichtte vestibule toe.

En het was misschien goed dat zij zich niet al te veel haastten, want zij kregen nu wat beter gelegenheid zich voor te bereiden op een merkwaardige ontdekking. Boven aan de trap van vijf groote treden, stond Mijnheer Paine,

in reiscostuum en sprak luid en driftig in een verschrikkelijk Fransch met veel Engelsche woorden tot den portier, en naast hem stond

Mevrouw Paine, dikker dan ooit in haar pels van otterbont, en die van agitatie op haar hooggehakte schoentjes rondanste.

HOOFDSTUK VII

HET BEEN EN DE TWEE HONDEN.

Raffles en Brand zagen hoe de portier bij herhaling en ongeduldig zijn schouders op-haalde, gebaren maakte als van iemand die heel duidelijk wil verklaren, iets niet te weten.

— Zij zijn er achter gekomen, waarheen hun dochter gevlucht is! zeide Brand zacht.

— Ja, er is zeker met een signalement gewerkt, men heeft haar te Calais gezien, misschien ook wel in den trein naar Parijs, maar die portier kent natuurlijk geen Juffrouw Paine, en alleen maar Anita Manulescu, en zijn gebaren zijn dus heel begrijpelijk. Luister Brand, ik geloof dat de ontkenning nabij is. Neem onmiddellijk de auto, vermom je in den wagen, waarin je alles zult vinden, wat daartoe noodig is, en rijdt dan zoo snel je kunt naar de concertzaal terug. Het is mogelijk dat Raynold daar nog terugkeert, om er voor te zorgen dat het meisje onbelemmerd en veilig weer naar dit hotel kan terugkeeren. Blijf hem in ieder geval volgen, totdat je met zekerheid weet waar hij zelf logeert. Ik ben er van overtuigd, dat hij daar ook het gestolen geld heeft. Het is onmogelijk dat hij zich daarvan al heeft kunnen ontdoen.

— En als ik dat ontdekt heb?

— Dan tracht je je ervan meester te maken, tenminste wanneer de gelegenheid daartoe gunstig is. Ik zal hier in het hotel zijn, en je kunt mij ieder oogenblik opbellen, onder den naam van Graaf Palmhurst. Ik zal met den portier spreken. Maak dat je wegkomt, en houdt mij op de hoogte!

— En het meisje?

— Met Ellen behoef je je niet te bemoeien — dat is mijn werk. Denk erom dat je mij het afgesproken codewoord opgeeft als je telefoneert. En in geen geval geweld gebruiken, wat er ook mag gebeuren.

Een korte handdruk, en Brand gleed als een slang tusschen de auto's en de bezoekers door, en stapte aan de straatzijde met groot gevaar voor zijn hielen en zijn teenen in den grooten reiswagen, na vlug een paar woorden met Henderson te hebben gewisseld.

Raffles stak zijn hand in zijn geheime, ruime jaszak, overtuigde zich nogmaals, dat hij alles

bij zich droeg, om zelf zijn uiterlijk te kunnen veranderen en wachtte geduldig af, totdat de beide Paine's, nog altijd zeer opgewonden, in het binnenste van het groote hotel waren opgeslokt.

Nu en dan, bij vlagen, klonken de tonen van de Jazzband naar buiten.

Raffles wachtte nog even, tot de lucht hem volmaakt zuiver scheen, en toen liep hij vlug op den portier toe, drukte hem een briefje van vijftig franc in de hand, een gebaar dat nog altijd een uitmuntende introductie is tegenover hotelportiers, toonde een in het Engelsch en in het Fransch gestelde perskaart, een waar juweeltje van falsificatie en begon op vrouwelijken toon terwijl hij zijn stem tot een zacht gefluister deed dalen.

— Dat was Mijnheer Paine uit Londen, nietwaar? Die kleine magere man, en die groote, dikke dame. Zij vroegen of hun dochter hier logeerde, Miss Ellen? En je hebt geantwoord goede vriend, volkomen naar waarheid, dat deze jongedame elders haar intrek moest hebben genomen?

Een weinig verbluft antwoordde de man, die er uitzag als een generaal in een revue:

— Dat is allemaal waar Mijnheer. Ik kon toch niet anders zeggen? Wij hebben hier stellig geen gasten van dien naam.

— Maar wel een zekere Anita Manulescu?

De portier zette groote oogen op en gaf ten antwoord:

— Als hij die bedoeld had, die kleine magere Engelschman, waarom zei hij dat dan niet?

— Een opmerking die van groote schrandereheid getuigt. Maar luister eens — ik bedoel deze jonge Roemeensche juist wel. Je weet natuurlijk het nummer van haar kamer?

De portier trok een bedenkelijk gezicht en Raffles haastte zich eraan toe te voegen:

— Laten wij ernstig blijven, mon cher! De hemel beware mij, dat ook naar de minste wufte gedachte mij zou bestuipen. Ik weet wel dat gij lieden, Parijzenaars, zulke zaken wat luchtiger opvatten dan wij Britten, maar ik verzeker je, dat ik alleen door beroepsijver tot mijn vraag werd gebracht. Hier zijn trou-

wens nogmaals vijftig francs, waaruit je kunt opmaken, door welke hoogstaande gevoelens ik gedreven word.

Deze nieuwe gift scheen voor den dorpelwachter meer dan voldoende te zijn om het tot hetzelfde inzicht te brengen, tenminste hij stak het kostbare papiertje haastig bij het andere, en zei met een uitgestreken, schijnheilig gezicht:

— Ik heb het immers dadelijk wel aan het gezicht van Mijnheer gezien, dat hij niet ondeugend was, en het nummer is driehonderdveertien, op de vierde verdieping, en driehonderdvijftien kost veertig francs per dag — natuurlijk zonder pensioen.

— Je doorzicht begint hoe langer hoe groter afmetingen aan te nemen! zeide Raffles vol bewondering. Maar die kamer had ik juist willen vragen. Zij staat mij aan — ook zonder dat ik haar gezien heb. Kan ik ze nu aanstonds betrekken? Ik zal navraag doen bij den klerk!

De portier liep haastig op de lange toonbank toe, waarachter, volgens de Engelsche methode, de „clerk” gezeten was, met voor zich een reusachtig register, en achter zich een geweldig groot bord met sleutels.

Deze jongeman behoefde niet eens moeite te doen om zijn register na te slaan, want het hotel was, inderdaad slecht bezet.

Heele series kamers waren nog vrij, en Raffles kreeg zijn sleutel, schreef een van zijn talrijke namen in het register, met een hand, die in het minst niet geleek op zijn eigen schrift en ging met de lift naar boven, uitgeleide gedaan door de zegewenschen van den verheugden portier, aan wien Raffles, voor hij de lift binnenging den naam Palmhurst had opgegeven, met de boodschap dat hij spoedig zou worden opgebeld.

Niet zoodra was Raffles daarboven, of hij kwam tot het verblijvend inzicht, dat de situatie zeer gunstig was voor zijn doel.

Niet alleen lagen de kamers met de opeenvolgende nummers naast elkander, maar er was ook een communicatie-deur, voor het geval een of andere rijkaard twee kamers wenschte te huren. Het spreekt vanzelf dat deze deur niet alleen stevig gegrendeld was, maar ook gesloten met den sleutel.

De beide vertrekken waren de laatste van de hoofdgang en dat van Raffles was tevens aan een dwarsgang gelegen, zooals er drie of vier waren, die ieder 4 kamers bevatten. De ramen van al die kamers kwamen gelijkelijk uit op een ruime binnenplaats, en tevens op een smalle brandgang van gesmeed ijzer, van

waar men langs de brandtrappen kon afdalen in geval van nood.

Raffles wist dat het concert nog minstens een uur zou hebben geduurd na zijn vertrek, en hij had dus den tijd tot het nemen van eenige voorzorgen.

Allereerst begaf hij zich op het smalle ijzeren balkon, waar het al pikdonker was en boorde snel een heel fijn gaatje in de post van het openklappende deurraam op zoodanige wijze, dat hij er met behulp van een ijzerdraad een dun maar zeer sterk koord van zijde doorheen kon steken, waarvan hij het einde vastbond aan den knop van de spagnolet, die als het raam gesloten was, op zijde wees. Door aan de buitenzijde van het raam aan het koord te trekken, veranderde de spagnolet van stand, en hij zou heel gemakkelijk de beide helften van de raamdeur kunnen openduwen. Om dit alles te vergemakkelijken druppelde hij wat olie voorzichtig tusschen de geledingen van de afsluitinrichting, en overtuigde zich dat de stang gemakkelijk heen en weerschoof in de oogen, boven en beneden, zonder veel gerucht te maken, dat zeker ook nog gedempt zou worden door de dikke gordijnen.

Met de tusschendeur behoefde hij zich dus niet meer te bemoeien, de tijd zou hem trouwens wel ontbreken, om die zware grendels onbruikbaar te maken, of het slot zoodanig te veranderen, dat het ronddraaien van den sleutel daarin geen gevolgen zou hebben. Toch was hij genoodzaakt door deze deur zijn kamer weer te bereiken, want men kon met de primitieve inrichting aan de balkondeur deze wel openen als zij gesloten was maar niet omgekeerd.

Hij schoof nu de grendels weer voor de communicatiedeur, stak de loopers in zijn zak, waarmede hij het slot had moeten openen en zette zich toen geduldig tot wachten, maar niet dan nadat hij met een eigenaardig gevormde boor zeer zuiver een rond schijfje uit het hout van het paneel van de verbindingsdeur had gesneden, hetwelk hij daar gemakkelijk weer kon indrukken, zoodat alleen een zeer scherp oog de afscheiding kon zien.

Het ronde schijfje was nauwelijks zoo groot als een pennystuk, en als Raffles het oog voor het gat bracht, kon hij zoo goed als de geheele aangrenzende kamer overzien.

Daar de kanten van dit schijfje niet rechthoekig waren, maar wat de vaklieden noemen tapsch toeliepen, zoo kon het onmogelijk in de kamer van de zoogenaamde violiste vallen, terwijl daarentegen Raffles het zeer gemak-

kelijk uit de opening kon nemen.

Hij behoefde zijn geduld niet lang op de proef te stellen, want hij was met deze werkzaamheden nog geen tien minuten klaar, of zijn geoeffend oor vernam het gonzen van de lift die niet ver was, dadelijk daarop vlugge voetstappen, de deur van de aangrenzende kamer ging open, en hij hoorde duidelijk het neerzetten van een kist, en toen bemerkte hij aan het flauwe lichtschijnsel onder de verbindingsdeur dat daarbinnen de schakelaar was omgedraaid.

Hij nam het dunne schijfje uit het kijkgat en bracht zijn oog voor de opening, die juist in de schaduw viel van den ver vooruitspringenden schoorsteenmantel.

Hij had zich niet vergist — het was Ellen Paine, die daar was binnengetreten blijkbaar uiterst vermoeid, en die haar kleinen hoed en haar mantel reeds met een werktuigelijk gebaar op een stoel had neergeworpen.

— Nog een maand van dit slopende leven, en zij is volkomen uitgeput en ten doode opgeschreven, mompelde Raffles voor zich heen. Nu, wij zullen er wel een einde aan maken.

Raffles had deze gedachte nauwelijks afge maakt of er klonken buiten op de gang, haastige opgewonden schreden van een soort geblaas zooals een locomotief wel maakt, bij het afblazen van stoom.

— Wij naderen het hoogtepunt, zeide Raffles zachtjes lachend tot zichzelf. Dat blazende werktuig is Mevrouw Paine. De ouders hebben haar zeker beneden gezien, zij kwamen te laat voor de lift en in hun ongeduld heeft het vertoornnd ouderenaar dien langen en zwaren weg als een Calvarieberg te voet afgelegd. Nu, dat kan goed worden.

Er klonk een luid gebons op de deur, en Raffles zag door het kijkgat, dat het meisje als het ware verstijfde en met groote, verschrikte oogen naar de gangdeur keek, die zij zooeven had afgesloten.

Dadelijk daarop klonk de stem van Mijnheer Paine, die beval:

— Doe onmiddellijk die deur open, Madama Fatalescu of Camelescu, of hoe je anders mag heeten, of bij mijn ziel, ik gebruik geweld! We zullen je die grapjes afleeren, dat verzeker ik je!

Of het meisje de stem van haar vader herkende — in ieder geval ging er een schok door haar lichaam, alsof het gegalvaniseerd werd, en het meisje stapte op de deur toe en draaide den sleutel in het slot terug.

En Mijnheer en Mevrouw Paine traden

binnen, of liever zij rolden naarbinnen, als de vleeschgeworden wraakzucht.

Mijnheer Paine bleek veel aan geld te hechten, want zijn eerste blik gold niet zijn dochter, maar maakte een rondwandeling door de kamer en zocht blijkbaar naar het groote valies, waarin het gestolen geld moest zijn. Hij ontdekte dat valies zeer spoedig onder het bed, rukte het tevoorschijn, opende het, en begon met koortsachtigen hand in den inhoud te grabbelen, terwijl mevrouw Paine nog altijd ijverig naar haar zakdoek zocht, met trillende lippen en bevende handen,

Daar Mijnheer Paine niet anders in de kast vond, dan wat men in de reistasch van een jong meisje pleegt aan te treffen, zoo stapte hij op de vioolkist toe, knipte de haakjes los, sloeg de deksel terug, en begon te grommen als een wild beest.

— Wat heb je met het geld gedaan, jij onnatuurlijk schepsel, jij verloren dochter?

— Ik heb geen geld! antwoordde Ellen met haar vlakke, volmaakt toonlooze stem. Wilt U niet liever heengaan — ik ben zoo moe, zoo vreeselijk moe.

— Heengaan? brieschte Mijnheer Paine. Nu ik je gevonden heb, zou ik weer opstappen? Maar heb je dan in het geheel geen besef van je toekomst? Weet je dan niet dat je een dievegge bent en een van de ergste soort — die haar bloedeigen ouders besteelt? Ontaard schepsel — heb je dan geen gevoel? Dertigduizend pond sterling! Waar zijn ze gebleven? En waarom nam je die viool mee?

— Om er op te spelen, vader! antwoordde het meisje met een vreemde glimlach. Ik heb zooeven gespeeld — in een zaal — voor een groote menigte menschen — en zij juichten mij toe als dollen! Ik heb het geluid nog in mijn ooren — het klinkt als een zee!

Mijnheer Paine keek zijn vrouw bang aan, en Raffles die hem vlak in het smalle, gele gezicht keek, begreep volmaakt wat er in den man omging, trouwens fluisterde hij een oogenblik ontzet:

— Ik was er al bang voor — ze is krankzinnig geworden! Spelen voor een zaal met menschen, die juichten als dollen! Waar haalt ze de nonsens vandaan!

— Maar man — vergeet je dan hoe prachtig ze verleden week gespeeld heeft, jammerde Mevrouw. Dat heb ik nooit kunnen begrijpen. Het is alles zoo raar in mijn hoofd — zoo mistig, zal ik maar zeggen. Net als dien keer, toen ik met mijn autotje tegen den boom aanreed.

— Mistig? Mogelijk, maar voor mij is de

zaak zoo klaar als een klontje ! Zij heeft het geld weggenomen, zooals die kerel met zijn masker zei, en nu heeft een of andere bandiet het haar weer afgenomen, omdat ze niet goed bij haar hoofd is. Jawel, spelen in een concertzaal — larie ! Mij maak je niets wijs ! Daar ligt je viool — speel dan maar eens op !

Zonder zich ook maar een oogenblik te bedenken, nam Ellen het kostbare instrument uit zijn bed van fluweel, schroefde het haar van den strijkstok aan, bracht het instrument onder de kin, en een oogenblik later, terwijl haar oogen zonder eenige uitdrukking door het vertrek dwaalden, klonken de smeltende aangrijpende toonen van een gedragen melodie opnieuw door de kamer en Mevrouw zonk weenend op een stoel neer, terwijl Mijnheer zeer duidelijk reeds wat milder begon te denken over de mistigheid, waarvan zijn vrouw zooeven had gewaagd. Hij zelf begreep er nu ook niet veel meer van. Een muzikkenner was hij niet, maar hij had concerten moeten bezoeken, graag of niet, en hij kon zeer goed een van God begadigd kunstenaar onderscheiden van een knoeier. En met alle respect voor zijn eigen kind — zij was in de drie jaren van haar studie nooit boven het peil van een knoeister uitgerezen, en wat hij hier hoorde, dat werd voortgebracht door een kunstenaar van den eersten rang !

Zij kon ongeveer de helft van het aangrijpende lied hebben gespeeld, op een wijze, die zelfs Raffles niet ongeroerd liet, toen eensklaps de gangdeur geopend werd en niemand anders binnentrad dan . . . Andrew Raynold, nog in rok, en met een wonderlijke uitdrukking op zijn gelaat, die het midden hield tusschen spot en woede.

— Wel Paine, dat is een eigenaardige ontmoeting, begon hij, de deur achter zich sluitend. Ze zeiden mij beneden, dat — mademoiselle Manulescu bezoek had van een heer en een dikke dame, toen wist ik wel hoe de vork in de steel zat. Je schijnt niet erg verheugd te zijn, dat je me ziet ?

De waarheid is dat Mijnheer Paine aschgrauw was geworden, alsof hij een spook zag, en krachteloos eveneens op een stoel was neergevallen, en het echtpaar maakte zoo een erbarmelijken indruk, de kleine, magere man maakte een paar malen zijn lippen nat om iets te kunnen zeggen, maar hij slaagde er niet in, en Raynold ging voort :

— Je hebt je als een schurk gedragen, Paine, en . . .

Op dit oogenblik ging de telefoon over in

het vertrek waar Raffles zich bevond, hij sloot onmiddellijk bij den eersten klank het gat, bracht aanstonds de telefoon tot zwijgen, nam het toestel van de haak, luisterde een oogenblik, glimlachte, en fluisterde heel zacht een antwoord waarop hij het toestel weer neerlegde.

Hij nam zijn zwart masker uit zijn zak, bond het zorgzuldig voor zijn gelaat, opende zonder eenig gerucht te maken, zijn balcondeur, stapte op het balkon, zocht en vond het afhangende koordje trok behoedzaam den spagnelet naar omlaag en duwde heel voorzichtig de deur op een kier open en hij hoorde juist hoe Raynold weer zeide met een stem waarin woede en zegepraal om den voorrang streden.

— Wat ik zeg is de waarheid ! Zou zij anders in het holste van den nacht met mij zijn meegegaan ? Drie dagen geleden ? Ellen heeft mij lief — zij zal mijn vrouw worden en daarbij blijft het ! Zijzelf zal het bekennen ! Ellen, je wilt mij immers overal volgen ?

— Ja, Andrew antwoordde het meisje zacht, maar heel goed verstaanbaar.

— Zeg dat je mij liefhebt !

— Ik heb je liever dan mijn leven !

— Je hoort het, ongeloovige Thomas, hernam Raynold, de armen kruisend.

— Dan kan zij naar de hel loopen — mits zij mij eerst teruggeeft wat ze mij gestolen heeft, barstte Paine uit, bijna stikkend van woede. Ik wil haar niet meer kennen, ik verloochen haar, ik onterf haar, en ik vervloek haar ! Zij is een ontaarde dochter, en ik wil niets meer met haar te doen hebben — van het oogenblik af dat ze mij mijn geld weer teruggeeft. Ik herhaal je nog eens dat zij het gestolen heeft, misschien wel op jouw bevel.

Plotseling trad Raynold op hem toe en zeide met een sissende klank in zijn stem, hem doorborend aanzien :

— En zelfs als dat zoo was, jij schurk — zou je dan niet je verdiende loon hebben gekregen ? Heb je mij soms niet bestolen, drie jaren geleden en heb je onzen derden man niet vermoord ? Verraderlijk neergeschoten uit een hinderlaag, jij kleine duivel ? Zou ik je soms al niet hebben aangeklaagd, als mijn handen niet gebonden waren geweest, omdat jij de bewijzen hebt ? Ik — — —

— Hij had ze — hij heeft ze niet meer, Mijnheer Raynold klonk plotseling een heldere stem en tot groote ontsteltenis van drie der aanwezigen — Ellen scheen er niet de minste notitie van te nemen, ging de balkondeur open, en een elegant gekleed man trad binnen, rijzig en gespierd, met een masker van zwarte zijde

voor het gelaat — en een verre van geruststellende revolver in de rechterhand.

— De man van dien nacht, kreunde Mijnheer Paine, bleeker dan de dood. De man met het masker. Ik zal nog gek worden, op mijn woord van waarachtig!

Het leek eerst alsof Raynold een stap naar de deur had willen doen, maar ten eerste ging de revolver dadelijk met hem mee, en ten tweede had zijn oor iets opgevangen dat hem met schitterende oogen deed zeggen:

— Hoor ik goed — heeft hij die bewijzen niet meer?

— Hier zitten zij! zeide Raffles kalm, op zijn zak kloppend. Ik nam ze uit het geheime vak van uw schrijftafel, mijnheer Paine, in dien zelfden nacht — gij weet wel!

— Maar — dan heb je ook het geld gestolen, ellendeling! zei Mijnheer Paine schor.

— Neen, op mijn eer niet! Dat nam uw dochter. Ik zweer het U! Ik weet dat dit een kleine verklaring behoeft, Mijnheer Raynold. Luister dan! Ik was daar dien nacht — uit hoofde van mijn beroep, maar ik kwam te laat, want deze jongedame was mij al voor geweest. Ik herkende haar dadelijk als de dochter van mijn aanstaand slachtoffer — en ik moest haar tot mijn spijt laten gaan, want haar vader kwam er bij, en maakte gevaarlijke grapjes met een vuurwapen, die mij het handelen aanvankelijk onmogelijk maakte. Maar ik heb naderhand iets ontdekt, Mijnheer Raynold! Ik vond die bewijzen van Paine's schuld daar in Australië in een geheim vak van zijn schrijftafel. Ik houd zeer van een rechtmatige verdeling van alle schuld en van alle vreugden! Deze papieren komen U in ieder geval toe — hier zijn ze!

Raynold wierp er zich op als een tijger op zijn prooi, doorliep ze haastig, en zijn donkere oogen fonkelden, toen hij ze in zijn zak liet glijden, en zeide zich tot Raffles wendend:

— Mijnheer de onbekende inbreker — ik heb alle reden om U zeer dankbaar te zijn. Mag ik vragen of gij er op gesteld zijt, mij nog langer hier te houden? Ik voor mij zie van de eer van het gezelschap van Mijnheer Paine af.

— Wat is dat? zeide Raffles met voor-gewende verbazing. En gij hebt dit meisje lief, zij heeft U lief en gij wilt met haar in het huwelijk treden?

— Dat wordt wegens plotselinge verandering van beroep afgesteld! zeide Raynold haastig. Ik doe afstand van de eer, tenminste — als er niet een andere reden is om mij hier vast te houden.

— Geen reden hoegenaamd, Mijnheer Raynold, zeide Raffles afgemeten — gij kunt gaan, waarheen het U goed dunkt. Maar haast U, want ik mocht eens van gedachten veranderen! En niet waar — geen woord over mijn aanwezigheid hier, want bedenk dat ik weet waar gij woont!

Raynold keek even in de lichtende, grijze oogen achter de maskergaten, lachte eens en zei heel zacht:

— Ik geloof dat wij elkander begrijpen — al is het dan misschien heelemaal! Mijn dank voor de papieren — en vaarwel! Mijnheer Paine, ik heb de eer!

— Een oogenblikje! zeide Raffles scherp en zijn revolver ging de hoogte in. Gij hebt nog iets vergeten. Maak dat meisje wakker!

Raynold verbleekte, maar onder de dreiging van het wapen, trad hij op Ellen toe, terwijl Paine en zijn vrouw stom van verbazing en schrik toezagen, keek haar strak aan, streek met zijn vingers op eenigen afstand van haar oogen, langs haar gelaat, en zeide met luide stem:

— Word wakker, Ellen, ik wil het!

Ellen ontwaakte bijna aanstonds, haar gezicht kreeg een geheel andere uitdrukking, zij keek zeer verbaasd rond, en zeide toen, met een beweging van afschuw en afweer, zoodra zij Raynold zag:

— Daar is die man weer! Ik wil je niet meer zien, heb ik je gezegd. Ga weg — ik haat je!

— U hoort het, zeide Raynold met een wrange glimlach. De jongedame is volstrekt niet op mij gesteld, vaarwel dus, en tot U zeg ik: misschien tot weerziens, collega!

Het volgende oogenblik was Raynold uit de kamer verdwenen en toen pas kon Mijnheer Paine hakkelen, nog altijd aschgrauw van schrik en woede:

— Weet U wat er bij die papieren was, Mijnheer de wijsneus? Een plan in geheimschrift van een nog onontgonnen mijn in het hartje van Australië!

— Dat is jammer — dat heb ik niet geweten, maar ik zal dien man in het oog houden, zeide Raffles rustig. Australië is niet zoo ver weg voor mij!

— Maar mijn God — wat beteekent dit alles? riep Ellen uit, met haar kleine hand langs haar voorhoofd wrijvend. Het is me alsof ik droom! Hoe kom ik toch hier en wat doet gij hier, Vader en Moeder? Wie is deze man met zijn masker? Hoe kwam die man in deze kamer, die ik zoo ver afschuw!

— Ik zal het U spoedig duidelijk maken

Mejuffrouw, zeide Raffles vriendelijk. Laat ik eerst zeggen, dat gij inderdaad het geld van uw vader hebt weggenomen — maar in slaap, zonder het zelf te weten, zonder Uw eigen wil. Om kort te gaan — onder hypnose Gij hebt het gestolen voor dien man! Hier — neem deze viool en speel!

— Maar — dat kan ik niet! zeide het meisje verschrikt.

— Speel, zeg ik U! herhaalde Raffles luider.

Ellen nam de viool met een soort van tegenzin op, bracht ze aan de kin, en speelde een paar maten — valsch en gebrekkig als een ware beginnelinge, schraal van toon en zonder enig maatgevoel.

— Gij hoort het! zeide Raffles glimlachend tot Paine. Heb ik U kunnen overtuigen?

De kleine man vloog woedend op, en brulde:

— Natuurlijk hebt ge mij overtuigd! Maar ge hebt ook nog iets anders gedaan, vervloekte ezel! Gij hebt dien schurk laten glippen die nu natuurlijk naar zijn hotel is teruggekeerd,

daar de buit zal afhalen om er dan spoorloos mee te verdwijnen!

— Dat zal hij zeker doen — Mijnheer Paine, maar hij zal een half uur te laat komen! zeide Raffles, met zijn revolver spelend. Een vriend van mij heeft mij juist opgebeld — het geld is al in andere handen overgegaan, en gij zult er geen penny van terugzien. Maar troost U — gij hebt nog veel meer geld en in ieder geval hebt gij Uw grootste schat, Uw dochter teruggevonden!

Mijnheer Paine keek, alsof hij daar zoo zijn eigen gedachten over had, en toen zakte hij krachteloos opnieuw in zijn stoel, en zag wezenloos toe, hoe de man met het masker vliegensvlug weer achter het gordijn verdween, en pas toen hij niets meer hoorde, zeide hij moedeloos:

— Laten we ons gereedmaken om terug te keeren. Wat een geluk dat ik tenminste de viool nog heb.

De volgende aflevering bevat:

De groene driehoek.

VERSCHENEN:

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

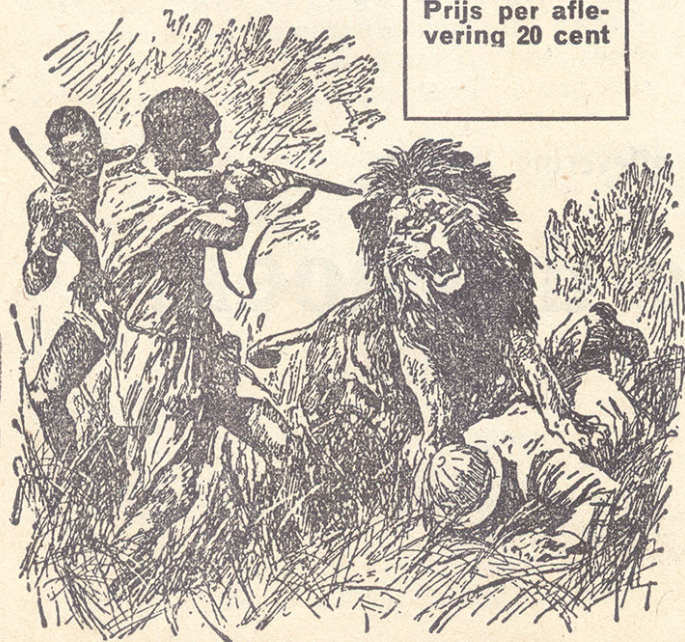
meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentteekeningen. Geweerd is alle voor den leek droge studiestof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

"OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD" is een met

Prijs per aflevering 20 cent

groote zorg en kennis van zaken samengesteld verzamelmwerk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer 50 afleveringen verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van: Leeuwen Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, Wolven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentteekeningen.

Het complete werk zal dus verlucht zijn met ongeveer vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag gratis toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever:

**N.V. ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL,
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België:
HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

Prijs per aflevering 20 ct.

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

**N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF**

GEVESTIGD 1885